

Ιδρυτική διακήρυξη του Μίκη Θεοδωράκη για την Κίνηση Ανεξάρτητων Πολιτών

Αγαπητοί φίλοι,

Με την εξαγγελία για τη δημιουργία ενός Κινήματος Ανεξάρτητων Πολιτών δεν αποσκοπώ στον σχηματισμό ενός κόμματος ούτε ενός οργανωμένου λαϊκού κινήματος με οργανώσεις, μέλη και ηγεσία. Το μοναδικό μου κίνητρο είναι να βοηθήσω να δημιουργηθεί ένα κίνημα και μια ζύμωση ιδεών, ανεξάρτητα και μακριά από το υπάρχον πολιτικό-κομματικό κατεστημένο, με επίκεντρο τον ανεξάρτητο πολίτη, που αισθάνεται την ανάγκη να αντιδράσει στο σημερινό αδιέξοδο και να συμβάλει με τις όποιες δυνάμεις του στην έξοδο της πατρίδας μας από τη βαθειά κρίση στην οποία μάς οδήγησε η διεθνής κρίση του καπιταλισμού και οι εξαρτημένοι από διεθνή κέντρα εξέχοντες πολιτικοί και οικονομικοί κύκλοι μαζί με το σύνολο του πολιτικού κόσμου, που συμμετείχε ενεργητικά ή παθητικά στον κατήφορο της δημόσιας ζωής από το 1974 έως σήμερα.

Τα προβλήματα που γεννήθηκαν μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και των συμμάχων της και τη μονοπώληση της δύναμης σε στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο από τις ΗΠΑ, που η τεράστια ισχύς τους τις έχει μεταβάλει σε ένα σύγχρονο ιμπεριαλιστικό κράτος, το γεγονός αυτό οδηγεί την ανθρωπότητα σε αναγκαστικές εξελίξεις -είτε με τον πόλεμο είτε με το φόβο του πολέμου είτε με τον οικονομικό εκβιασμό είτε με την οικονομική εξάρτηση- και παραμορφώνει τις κοινωνικές εξελίξεις στον διεθνή χώρο, που επηρεάζουν και οδηγούν τους λαούς είτε σε ολοκληρωτικές καταστροφές είτε σε γενικευμένη κρίση και εθνικά αδιέξοδα.

Η χώρα μας από την εποχή του Εμφυλίου πολέμου βρίσκεται κάτω από συνεχή έλεγχο και εξάρτηση από τις ΗΠΑ.

Η μορφή της ουσιαστικής εξάρτησης που μας έχει επιβληθεί προσδίδει στον χαρακτήρα της πάλης, που καλείται να επωμισθεί ο ανεξάρτητος πολίτης, τα χαρακτηριστικά ενός απελευθερωτικού αγώνα μέσα στις καινούριες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης, που πολλές φορές κάνει τον εχθρό αόρατο.

Και γι' αυτόν τον λόγο ακριβώς, η πολυπλοκότητα των προβλημάτων και κυρίως οι μεταμφιέσεις των εξουσιαστών κάνουν δύσκολο έως αδύνατο να αντιμετωπισθεί έτσι απλά, όπως άλλοτε, με ένα δόγμα και λίγα συνθήματα.

Γι' αυτό θα πρέπει ο κάθε ανεξάρτητος πολίτης να προβληματιστεί σοβαρά και υπεύθυνα έως ότου ανακαλύψει τι ακριβώς μας συμβαίνει, πού βρισκόμαστε και γιατί βρισκόμαστε εδώ που βρισκόμαστε, καθώς και σε ποιες δυνάμεις και με ποιους τρόπους θα πρέπει να στηριχτούμε. Κι ακόμα, πώς εμείς μόνοι μας, ο ένας με τον άλλο, θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε τη δύναμη που θα μας σώσει. Φτάνει να δούμε ποιοι είναι σήμερα οι εχθροί μας. Οι εχθροί του Λαού και της πατρίδας μας.

Με λίγα λόγια, πιστεύω ότι βρισκόμαστε στην περίοδο που θα πρέπει όλοι μαζί να σκεφτούμε. Να μελετήσουμε, να πληροφορηθούμε, να ψάξουμε και να αποφασίσουμε.

Και γι' αυτό ακριβώς ονομάζω το βιβλίο αυτό «Σπίθα». Μια μικρή σπίθα που ελπίζω να αντέξει στον άνεμο των εχθρών μας, αποζητώντας μιαν άλλη και μιαν άλλη και ακόμα μιαν άλλη σπίθα, έως ότου φουντώσει η καθαρτήρια φωτιά που θα μας σώσει.

Η σημερινή κυβέρνηση εκλέχτηκε τον Οκτώβριο του 2009, μόνο και μόνο γιατί μας διαβεβαίωσε ότι αντίθετα από την κυβέρνηση Καραμανλή που προέβλεπε σκληρές μέρες, πίστευε ότι δεν υπάρχει έλλειψη χρημάτων, θα έπρεπε μόνο να εφαρμοστεί ένα πρόγραμμα ανάπτυξης που θα βγάλει αμέσως τη χώρα από την κρίση.

Στη Διεθνή Εκθεση Θεσσαλονίκης ο νυν πρωθυπουργός είχε μάλιστα την ευκαιρία να περιγράψει λεπτομερώς πώς θα επιτευχθεί η αύξηση των μισθών, η ελάττωση της φορολογίας και πώς, με την εφαρμογή ενός λεπτομερούς σχεδίου οικονομικής ανάπτυξης, που είναι έτοιμο, η χώρα θα βαδίζει προς την ευημερία.

Ομως σύντομα αποδείχθηκε, ότι όχι μόνο δεν υπήρχε τέτοιο πρόγραμμα αλλά ούτε σχέδιο διακυβέρνησης, με πλήθος νέων άπειρων υπουργών που αυτοσχεδίαζαν, ενώ οι περισσότεροι δεν ήξεραν τι να κάνουν, αφού τους έλειπε ο συντονισμός. Ενώ γύρω μας φούντωνε απειλητικά η γενική κρίση, που έκανε αναγκαία τη λήψη άμεσων μέτρων, για να μη φτάσουμε στην απόλυτη χρεωκοπία.

Αυτή ήταν κατά την άποψή μου η πιο δραματική και ατυχής στιγμή για τη χώρα μας (δηλαδή οι πρώτοι μήνες της νέας διακυβέρνησης), γιατί χάθηκε πολύτιμος χρόνος, τόσο πολύτιμος, που ήταν πια αδύνατο να επανορθωθεί το κακό.

Αντίθετα η κρίση βάθαινε με ταχείς ρυθμούς κάθε μέρα και πιο πολύ, ώστε να φτάσουμε κάποτε στο κατώφλι της πτώχευσης, χωρίς να υπάρξει η παραμικρή αντίδραση από την κυβέρνηση!

Η αύξηση των spreads

Αραγε, τι θα έπρεπε να κάνει; Κατ' αρχήν να αποκτήσει επαφή με τη σκληρή πραγματικότητα και να σπεύσει να δανειστεί, όπως έκαναν όλες οι κυβερνήσεις από το 1974, με τα συνήθη επιτόκια, ώστε να εξασφαλίσει τουλάχιστον τους μισθούς των υπαλλήλων.

Αντ' αυτού, η κυβέρνηση αγνόησε επιδεικτικά τις ζοφερές εξελίξεις προσπαθώντας μόνο να ρίξει τα βάρη στη Ν.Δ. από κομματική και μόνο εμπάθεια, διχάζοντας έτσι πιο βαθιά τον λαό, ενώ την ίδια στιγμή στην Πορτογαλία, τα δυο μεγάλα κόμματα ένωναν τις δυνάμεις τους, προκειμένου να αντιμετωπίσουν μια κρίση που αφορούσε όλο τον λαό.

Και ενώ από κοινού οι κύριοι Παπανδρέου, Παπακωνσταντίνου και Προβόπουλος δήλωναν δεξιά και αριστερά, σε Ευρώπη, Αμερική και Ασία, πόσο φτωχοί είμαστε και πόσο περισσότερο φτωχοί γινόμαστε κάθε μέρα εξ αιτίας του διπλασιασμού του δημόσιου χρέους από τον Καραμανλή, με αποκλειστικό σκοπό να πλουτίσει ο ίδιος και οι συνεργάτες του, τα περίφημα spreads ανέβαιναν καθημερινά πέντε-πέντε τα σκαλοπάτια, για να καταγράψουν παγκόσμιο ρεκόρ, φτάνοντας στις 1.000 μονάδες!

Έτσι πέρασαν, όπως είπα και πριν, πολύτιμοι μήνες, κατά τους οποίους όχι μόνο δεν κάναμε τίποτα, αλλά βοηθήσαμε με όλες μας τις δυνάμεις ώστε, στο τέλος, οι Τράπεζες να πάψουν να μας δανείζουν κι έτσι να οδηγηθούμε στο δίλημμα «Πτώχευση ή ΔΝΤ».

ΔΝΤ ή Πτώχευση

Έτσι βρέθηκε το ωραίο πρόσχημα για να εξαπατηθεί, μετά το «υπάρχουν χρήματα», για άλλη μια φορά ο λαός, και για να πουν μερικοί: «Τι να κάνει ο Γιώργος; Αφού έπρεπε να απαντήσει σ' αυτό το δίλημμα. Αφού από τη μια μεριά είχε τη σωτηρία της Ελλάδας με το ΔΝΤ, ενώ από την άλλη είχε να κάνει με το Χάος». Αλλωστε, ουσιαστικά το επανέλαβε και ο ίδιος πιο καθαρά, όταν μας απείλησε με εκλογές: «Η εγώ ή το Χάος»!

Ωραίο πρόσχημα λοιπόν, με τη διαφορά ότι τον Οκτώβριο του 2009, όταν το ΠΑΣΟΚ έγινε κυβέρνηση, δεν είχε μπροστά του τέτοιο δίλημμα, γιατί τότε υπήρχε η λύση με τον δανεισμό, όπως γινόταν πάντοτε από όλες τις κυβερνήσεις και όπως το έκαναν και εξακολουθούν να το κάνουν οι κυβερνήσεις της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Ιρλανδίας και άλλες, που βρέθηκαν μπροστά σε παρόμοια με εμάς προβλήματα. Επομένως, το δίλημμα το προκαλέσαμε εμείς οι ίδιοι. Ακούσια ή εκούσια; Αυτό δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Ομως μας φτάνει το ότι με πρόσχημα αυτό το δίλημμα, η χώρα έχει τεθεί πια κάτω από την υψηλή επιτήρηση-κηδεμονία και ουσιαστική διακυβέρνηση του ΔΝΤ και της Ευρώπης των Τραπεζών, δηλαδή της πιο προωθημένης μορφής της επιθετικής αμερικανικής πολιτικής αφ' ενός και των πιο αντιδραστικών και αιμοβόρων κύκλων της Ευρώπης αφ' ετέρου. Κι αυτό σε μια στιγμή που ο οικονομικός ιμπεριαλισμός του Βερολίνου γίνεται όλο και πιο αδίστακτος και απειλεί άμεσα με εξόντωση όχι μόνο την ελληνική αλλά και άλλες οικονομίες της ευρωζώνης που, μάλιστα, σε αυτές δεν υπάρχει καν το άλλοθι των ελληνικών εσωτερικών παθογενειών. Η Γερμανία μπήκε σ' έναν πολύ επικίνδυνο δρόμο για όλους μας και για τον ίδιο τον εαυτό της, γι' αυτό και βλέπετε την αντίδραση να φουντώνει και στην ίδια αυτή τη χώρα, αλλά δυστυχώς, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, δεν φαίνεται να φέρνει κανένα αποτέλεσμα.

Όπως η Γερμανία και η Γαλλία, οι οποίες μαζί με τις ΗΠΑ έχουν το μονοπώλιο της πώλησης όπλων στην Ελλάδα εδώ και δεκαετίες και σε απολύτως τακτά διαστήματα. Πού θα βρίσκανε άλλωστε πελάτες τόσο μπουνταλάδες, όπως εμείς με τους Τούρκους, που ο καθένας από τον φόβο του άλλου, κόβουμε κάθε χρόνο δισεκατομμύρια από το υστέρημά μας και φτωχαίνουμε, για να κάνουμε πιο πλούσιους τους πλούσιους λαούς! Οι οποίοι, αντί για ευχαριστώ, μας κουνάνε το χέρι και μας λένε «Είστε ανίκανοι, διεφθαρμένοι, μας δίνετε ψεύτικα στοιχεία και γι' αυτό είστε ανάξιοι να βρίσκεστε πλάι μας στην Ευρώπη. Εν πάση περιπτώσει για τελευταία φορά σας στέλνουμε δύο Τράπεζες, για να σταθείτε στα πόδια σας, μέχρι να σας διώξουμε από την Ευρώπη». Αυτό μας είπε φωναχτά και κατάμουτρα η Μέρκελ και μεις ουσιαστικά συμφωνήσαμε μαζί της! Και ήρθαν λοιπόν οι Τράπεζες για να μας σώσουν, ενώ στην πραγματικότητα τα χρήματα που μας δίνουν, θα πάνε τελικά στη Γερμανία και τη Γαλλία, γιατί τους χρωστάμε ακόμα για τα όπλα που αγοράσαμε και γιατί ακόμα και τώρα, στο μέσον αυτής της μεγάλης κρίσης, αγοράζουμε υποβρύχια από τη Γερμανία της Μέρκελ!

Το Μνημόνιο

Και φτάνουμε στο Μνημόνιο, δηλαδή στους όρους με τους οποίους δέχθηκαν να μας «βοηθήσουν».

Σχετικά με το θέμα αυτό, ας μου επιτραπεί να δώσω τον λόγο στον καθηγητή του Συνταγματικού Δικαίου κ. Γεώργιο Κασιμάτη, που είχε την καλωσύνη να γράψει τα ακόλουθα, ειδικά για το παρόν κείμενο:

«Όλος ο κόσμος», γράφει ο καθηγητής, «μιλάει καθημερινά για το "Μνημόνιο", με το οποίο παραβιάζονται τα συνταγματικά δικαιώματα των εργαζομένων. Μαζί με το "Μνημόνιο" και βάση του Μνημονίου είναι η Σύμβαση Δανείου που υπέγραψε η Ελληνική Κυβέρνηση με τα 15 κράτη-μέλη της Ευρωζώνης. Οι όροι αυτής της σύμβασης δένουν χειροπόδαρα την Ελλάδα ως κυρίαρχο κράτος. Προσβάλλουν και τον ελληνικό λαό και τον ευρωπαϊκό πολιτισμό.

Θα αναφερθώ μόνο σε έναν όρο, από τους πολλούς που εξευτελίζουν την Ελλάδα: τον όρο παραίτησης από την εθνική κυριαρχία. Ναι, όπως το ακούσατε: Παραίτηση από την εθνική κυριαρχία υπέρ των δανειστών της Ελλάδας σε περίπτωση που δεν θα μπορέσει να πληρώσει το χρέος της.

Το σχετικό κείμενο της σύμβασης, υπάρχει σε δύο διατυπώσεις: Αναφέρω την πιο απλή: "Ούτε ο Δανειολήπτης (δηλαδή η Ελλάδα) ούτε τα περιουσιακά του στοιχεία έχουν ασυλία λόγω εθνικής κυριαρχίας ή για οποιονδήποτε άλλο λόγο σε περίπτωση: δίκης, κατάσχεσης (συντηρητικής ή αναγκαστικής) είτε αναγκαστικής εκτέλεσης και σε οποιαδήποτε περίπτωση άλλης ενέργειας ή διαδικασίας σχετικά με τη Σύμβαση".

Σε άλλη θέση της Σύμβασης ορίζεται ότι η Ελλάδα παραιτείται από τα δικαιώματα εθνικής κυριαρχίας "αμετάκλητα και άνευ όρων".

Ενας τέτοιος όρος δεν υπογράφεται ούτε με το πιστόλι στον κρόταφο. Εναν τέτοιο όρο μόνο ένας Shylock μπορούσε να τον σκεφθεί. Τέτοιος όρος μπαίνει για πρώτη φορά σε σύμβαση δανείου στην ιστορία της ανθρωπότητας».

Η Ευρώπη των Τραπεζών

Αλλωστε ο ίδιος ο Ευρωπαίος αξιωματούχος κ. Γιούνγκερ δήλωσε ότι εγνώριζε από πολύ καιρό την οικονομική κατρακύλα της Ελλάδας με τα συνεχή και υπέρογκα δάνεια που συνήπτε με κάποιες ευρωπαϊκές χώρες, όμως δεν μιλούσε, γιατί αυτό θα ήταν σε βάρος των συμφερόντων αυτών των χωρών. Αναφέρεται φυσικά στη δεκαετία του '80, τότε που το δημόσιο χρέος εκτινάχθηκε από το 32% στο 112% του ΑΕΠ. (Υπενθυμίζω εδώ, ότι από το

112% του 1990 έως το 2009 το χρέος αυξήθηκε μόνο κατά 20% του ΑΕΠ και όσα λέγονται περί διπλασιασμού και τριπλασιασμού αποτελούν κακοήθη προπαγάνδα. Σήμερα (2010) το χρέος βρίσκεται στο 132-135% του ΑΕΠ και για το 2011 προβλέπεται άνοδος κατά 10 μονάδες).

Με άλλα λόγια, οι κυβερνήσεις Μητσοτάκη, Σημίτη και Κ. Καραμανλή ευθύνονται για το 20% ενώ οι κυβερνήσεις του Ανδρέα και του Γιώργου για το 70% της ανόδου ο πρώτος και για 10% ο δεύτερος μέσα σε ένα χρόνο, αποδεικνύοντας έτσι ότι αυτοί ήταν και είναι και σήμερα οι κυρίως υπεύθυνοι για την ουσιαστική πτώχευση της χώρας. Εάν στα δάνεια αυτά προστεθούν τα υπόλοιπα 110 δισ. που υποσχέθηκαν οι δανειστές μας για το 2011, τότε το χρέος θα εκτιναχθεί σε ύψη που θα δέσουν τη χώρα μας χειροπόδαρα και θα την οδηγήσουν σε μόνιμη υπανάπτυξη και ακόμα πιο στυγνή οικονομική εξάρτηση.

Η αναφορά του Γιούνγκερ σε ευρωπαϊκές χώρες σηματοδοτεί κυρίως τη Γερμανία και τη Γαλλία, ένα μεγάλο μέρος των δανείων των οποίων προς τη χώρα μας αφορούσε την προμήθεια πολεμικού υλικού. Και είναι αν μη τι άλλο υποκριτικό και απαράδεκτο να μας κατηγορούν για διαφθορά και κακοδιαχείριση όταν γνώριζαν ότι μας οδηγούσαν στην πτώχευση συστηματικά για να πλουτίζουν. Και αυτή ήταν η αλήθεια που ε γνώριζε ο Γιούνγκερ, ο οποίος όμως από αλληλεγγύη προς τους θύτες δεν έκανε τίποτα για να προφυλάξει το θύμα.

Αυτή είναι η αληθινή εικόνα της Ευρώπης, που μας την έκρυβαν έως τώρα. Δηλαδή μια μικρή ομάδα πλουσίων, που χάρη στις πολεμικές τους βιομηχανίες -δηλαδή την εξαγωγή του μαύρου θανάτου- έχουν κυρίαρχη οικονομική θέση που βλέπει αφ' υψηλού τους υπόλοιπους μικρούς και ασήμαντους λαούς, για να φτάσουμε στην πρόσφατη αποκάλυψη του πραγματικού τους -καθαρά δικτατορικού χαρακτήρα- προσώπου, του ντουέτου Μέρκελ-Σαρκοζί, που ζήτησαν και επέβαλαν τιμωρίες για όλους εμάς που είμαστε καλοί μόνο αν μπορούν να κερδίζουν από το υστέρημά μας, όπως το έκαναν συστηματικά έως τώρα.

Αφού αυτή είναι η πραγματικότητα της Ευρώπης, που τόσο κυνικά την περιέγραψε ο κ. Γιούνγκερ, πώς είναι δυνατόν να παραδίδουμε τη διαχείριση της εθνικής μας οικονομίας στους τραπεζικούς της εκπροσώπους; Πώς ξαφνικά χάθηκε η εθνική μας υπερηφάνεια, η τιμή μας, η αξιοπρέπειά μας; Πώς λησμονήθηκαν οι αγώνες μας, που στο σύνολό τους έγιναν για την υπεράσπιση της αξιοπρέπειας και της τιμής αυτής της μικρής αλλά τόσο υπερήφανης χώρας;

Όσον αφορά τη δικαιολογία ότι χάρη στην Τρόικα η κυβέρνηση τολμά να κάνει αυτές τις σωτήριες τομές στο Δημόσιο και στην κοινωνία, πρέπει να μας κάνει όλους να ντρεπόμαστε, αν δεχθούμε ότι θα έπρεπε να έρθουν ως επιτηρητές μερικοί ξένοι υπάλληλοι, για να αντικαταστήσουν τους εκλεγμένους εκπροσώπους ενός λαού και μάλιστα την ίδια την κυβέρνηση, λες και εμείς είμαστε ανίκανοι, υπανάπτυκτοι, άτολμοι και δειλοί για να κάνουμε τις αναγκαίες αλλαγές. Όμως θα δούμε παρακάτω πότε και από ποιους όφειλαν να γίνουν αυτές οι απαραίτητες αλλαγές, που επί τόσες δεκαετίες αποτελούσαν τροχοπέδη για την εθνική μας ανάπτυξη.

Σ' αυτή την κακοήθη προσβολή που μας γίνεται, η απάντηση ενός υπερήφανου λαού οφείλει να είναι μία και μόνη: Σταματάμε να αγοράζουμε πολεμικά όπλα απ' αυτές τις δύο χώρες, τη Γερμανία και τη Γαλλία.

Και τι θα γίνει με την άμυνά μας;

Το πρώτο που θα πρέπει να κάνουμε άμεσα, είναι να προτείνουμε στους Τούρκους μια ειδική συνάντηση με θέμα την αμοιβαία ελάττωση των εξοπλισμών.

Το δεύτερο, να απευθυνθούμε στη Ρωσία και την Κίνα, οι οποίες είναι πολύ πιθανό όχι μόνο να μας χρεώσουν φθηνότερα αλλά και να είναι διατεθειμένες να πληρωθούν είτε σε είδος είτε με τη δημιουργία κοινοπραξιών, όπως έγινε με την Cosco, σε μια σειρά έργα που θα συμβάλουν στην ανάπτυξη της χώρας.

Αντί να πουλάμε λοιπόν στους Αραβες μεγιστάνες με επαχθείς και ουσιαστικά αντιαναπτυξιακούς όρους τους Αστακούς, τα ναυπηγεία και ευαίσθητες περιοχές όπως το Ελληνικό, αξίζει ο κόπος να διερευνήσουμε εάν η Ρωσία και η Κίνα είναι διατεθειμένες να δημιουργήσουν μαζί μας, με τη μορφή κοινοπραξιών, μονάδες που να αξιοποιούν το φυσικό μας πλούτο χωρίς να θίγονται τα κυριαρχικά μας δικαιώματα.

Πληροφορίες που έχουν δημοσιευθεί και κυκλοφορούν στο διαδίκτυο αναφέρουν ότι η Ελλάδα ευρισκόμενη σε κακή οικονομική κατάσταση και στα πρόθυρα πτωχεύσεως, δέχθηκε προ καιρού προτάσεις:

1. Από την Κίνα, η οποία λέγοντας ότι θέλει να βοηθήσει την Ελλάδα, μας προτείνει:

α. Να μας ξεπληρώσει όλο το δημόσιο χρέος, χωρίς αντάλλαγμα (τι είναι το χρέος της Ελλάδας για τις οικονομικές δυνατότητες της Κίνας;)

β. Να μας δανείσει όποιο ποσό είναι αναγκαίο για τη λειτουργία της χώρας, με 1% (έναντι 6,7% των Γερμανών)

γ. Να μας στείλει όσους τουρίστες θέλουμε ή έστω όσους έχουμε την υποδομή να φιλοξενήσουμε.

Η απάντηση της κυβέρνησης: Ο Χ Ι, δεν χρειαζόμαστε βοήθεια!

2. Από τη Ρωσία για οιαδήποτε βοήθεια, οικονομική και μη, με προϋπόθεση να ενεργοποιηθεί η συμφωνία του περίφημου αγωγού και να της δοθεί η δυνατότητα επισκευής πολεμικών πλοίων της στη Σύρο (όπως γινόταν και παλαιότερα με τα «εμπορικά» της πλοία).

Η απάντηση της κυβέρνησης: Ο Χ Ι, δεν συμφωνούμε!

Και σαν επίλογος όλων αυτών, προφανώς συνεχίζει να υφίσταται το γνωστό προ δεκαετιών θέμα του τεράστιου ορυκτού πλούτου της χώρας μας, για τον οποίο όποιος τολμούσε να μιλήσει χαρακτηριζόταν από γραφικός έως ψυχοπαθής (τώρα τελευταία άρχισαν επιτέλους τα ΜΜΕ να ασχολούνται με το θέμα). Η Ελλάδα λένε, όχι μόνο είναι πνιγμένη στο πετρέλαιο, αλλά διαθέτει και χρυσό, ουράνιο, όσμιο, βωξίτη.

Απάντηση της κυβέρνησης: Σε όλα ΟΧΙ !

Θα έλεγα ακόμα ότι αν αληθεύει ότι έγιναν αυτές οι προτάσεις, τότε είναι δυνατόν να αντιμετωπίσουμε την εξόφληση του δημόσιου χρέους των 350 περίπου δισ. ευρώ προτείνοντας στους Ρώσους και στους Κινέζους άλλους τρόπους αποπληρωμής, όπως είναι λ.χ. οι κοινοπραξίες που προανέφερα ή ακόμα και η πληρωμή ενός μέρους σε είδος, κυρίως από την αγροτική μας παραγωγή, που μ' αυτό τον τρόπο θα αναζωογονηθεί.

Το δημόσιο χρέος

Ας περάσω τώρα στο θέμα των ευθυνών για την τρομακτική πράγματι διόγκωση του χρέους που μας οδήγησε στη σημερινή κρίση. Όλα τα στοιχεία μάς δείχνουν ότι ο βασικός υπεύθυνος για την ιλιγγιώδη άνοδο του Δημόσιου Χρέους, που από το 32% του ΑΕΠ στα 1981 εκτοξεύθηκε μέσα σε μια δεκαετία στο 112% καθιστώντας έκτοτε τη χώρα μας δέσμια των υπέρογκων τόκων που μας οδήγησαν στη σημερινή κρίση, ήταν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ το διάστημα μεταξύ 1981 και 1989.

Είναι δε ενδεικτικό το ότι, όπως σημειώνουν πολλοί έγκριτοι οικονομολόγοι, από το 1990 έως το 2009 οι τρεις κυβερνήσεις Μητσοτάκη, Σημίτη και Κ. Καραμανλή αύξησαν το χρέος μόνο κατά 20 μονάδες, δηλαδή το παρέδωσαν στην κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου στο 132% του ΑΕΠ. Και ακόμα, ότι το μεγαλύτερο μέρος αυτών των 20 μονάδων πήγε στην εξόφληση των τόκων. Ενδεικτικά σημειώνουμε -για να καταλάβει κανείς το μέγεθος των τόκων- ότι το 2011 θα πληρώσουμε για τόκους και χρεολύσια 45 δισ. Θα πρέπει επίσης να πούμε ότι και σήμερα με την Τρόικα ακολουθούμε τον ίδιο εσφαλμένο δρόμο της διόγκωσης των τόκων.

Ηδη το 2011 το δημόσιο χρέος θα φτάσει στο 145% του ΑΕΠ, δηλαδή μόνο σε ένα χρόνο η σημερινή κυβέρνηση αύξησε το χρέος κατά 12 μονάδες ενώ, όπως είδαμε, οι τρεις κυβερνήσεις μέσα σε 19 χρόνια το αύξησαν μόνο κατά 20 μονάδες. Όταν μάλιστα προστεθεί το ευρωπαϊκό δάνειο των 110 δισ., για τα οποία επαίρεται η κυβέρνηση, τότε το Δημόσιο Χρέος θα εκτιναχθεί σε τέτοια ύψη ώστε δεν θα φτάνουν πια τα ετήσια συνολικά μας έσοδα για να καλύψουμε τους κολοσσιαίους τόκους. Δηλαδή θα φθάσουμε στο σημείο, ο ετήσιος μόχθος του λαού μας όχι μόνο να μη φτάνει για να ζήσουμε αλλά να πρέπει να απαιτούμε από τρίτους, προκειμένου να σταθούμε στα πόδια μας. Η θέση μας τότε θα είναι όπως ενός ζητιάνου που απλώνει το χέρι του για ένα κομμάτι ξερό ψωμί.

Από την άλλη πλευρά, για την επιτακτική ανάγκη να ακολουθηθεί μια αναπτυξιακή πολιτική, όχι μόνο δεν γίνεται τίποτα αλλά αντιθέτως το σύνολο των μέτρων που παίρνει η κυβέρνηση οδηγεί σε όλο και πιο βαθιά ύφεση.

Διερωτάται κανείς τι ακριβώς μπορεί να συμβαίνει, και στους 12 μήνες που κυβερνά αυτή η κυβέρνηση δεν έχει πάρει ούτε ένα αξιολογικό αναπτυξιακό μέτρο. Όσο για τις ξένες επενδύσεις, ο κ. πρωθυπουργός δεν είχε να αναφέρει παρά μόνο την κινέζικη Cosco, της οποίας η παρουσία, όπως είναι γνωστό, πολεμήθηκε με φανατισμό από το ΠΑΣΟΚ και επέζησε μόνο και μόνο γιατί οι Κινέζοι φρόντισαν να θέσουν σκληρούς οικονομικούς όρους σε περίπτωση που η Ελλάδα δεν θα τηρούσε τους όρους του συμβολαίου. Για τον λόγο αυτό, ως φαίνεται, δεν επέμειναν οι Αμερικανοί να ματαιωθεί -όπως έκαναν με τον αγωγό του Μπουργκάς, που ουσιαστικά εγκαταλείφθηκε- γιατί δεν ήταν διατεθειμένοι προφανώς

να αναλάβουν οι ίδιοι το βάρος των αποζημιώσεων λόγω της ακυρώσεως του συμβολαίου με την Cosco.

Και μιας και αναφερθήκαμε στον αγωγό, άραγε πιστεύει κανείς ότι οι Βούλγαροι ανακάλυψαν ξαφνικά ότι μολύνει το περιβάλλον; Και θα ήταν ποτέ δυνατόν μια οποιαδήποτε κυβέρνηση -και μάλιστα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, όπως τώρα- να πετάει στον κάλαθο των αχρήστων μια τόσο σημαντική συμφωνία, εάν δεν υπήρχαν άλλοι λόγοι να το κάνει; Όπως όμως φαίνεται, τα συμφέροντα και η πολιτική των ΗΠΑ είναι για τη σημερινή κυβέρνηση πολύ ανώτερα από τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Αυτή είναι η γυμνή αλήθεια, που δείχνει ακόμα και στους πιο δύσπιστους τον βαθμό της εξάρτησης της χώρας μας, όπως επίσης αποκαλύπτει και τον ρόλο του ΔΝΤ για μια βαθύτερη διεΐσδυση της ξένης εξάρτησης, ώστε η Ελλάδα να μεταβληθεί όπως το Κόσσοβο, η Αλβανία και τα Σκόπια σε ένα απλό προτεκτοράτο των ΗΠΑ.

Πώς όμως σκέφθηκε η κυβέρνηση να μας βγάλει από την κρίση, όταν από τη μια πλευρά τα οικονομικά και κοινωνικά της μέτρα μας βυθίζουν στην οικονομική ύφεση, στον πληθωρισμό, στην ανεργία και στη σταδιακή οικονομική εξαθλίωση του λαού, ξεκινώντας από τα ασθενέστερα στρώματα, ενώ από την άλλη δεν δημιουργεί το παραμικρό αντίβαρο με την προώθηση της ανάπτυξης, της προσέλκυσης ξένων επενδύσεων και με μεγάλα δημόσια έργα, που θα μπορούσαν κάποτε να εξισορροπήσουν τις σημερινές απώλειες, ώστε να φτάσουμε σε σημείο να μην έχουμε ανάγκη να δανειζόμαστε τόσο μεγάλα ποσά, για να επιβιώσουμε.

Αντίθετα, αυτή η ψαλίδα ανάμεσα στην αρνητική και τη θετική πορεία της χώρας αντί να αρχίσει να κλείνει, γίνεται συνεχώς μεγαλύτερη, σε βαθμό που να σκέφτεται κανείς σοβαρά σε ποιο επίπεδο μη αναστρέψιμης υπανάπτυξης οδηγείται η χώρα και για ποιο λόγο.

Όπως, για ποιο λόγο ο Γιώργος Παπανδρέου αναφέρθηκε στο ενδεχόμενο εκλογών, αφού είναι πασίγνωστο ότι οι διαβόητοι δανειστές μας αναμένουν το παραμικρό αρνητικό σημάδι για μια ενδεχόμενη κοινωνική αναταραχή, για να ξεκινήσουν να ξανανεβάζουν τα spread σε δυσθεώρητα ύψη. Δηλαδή εκεί που είχε αρχίσει μια αργή αλλά σταθερή πτώση τους, που μας άφηνε μια μικρή έστω ελπίδα ότι κάποια μέρα θα μπορούσαμε να δανειστούμε με κάποιο λογικό επιτόκιο, όπως πριν, έρχεται ο ίδιος ο πρωθυπουργός που αναποδογυρίζει την καρδιάρα, για να φτάσουμε και πάλι στο σημείο μηδέν. Δηλαδή μπροστά στον εφιάλτη της πτώχευσης, οπότε δεν έχουμε άλλη επιλογή από τη συνέχιση επ' αόριστον του ΔΝΤ, της Τρόικας και του Μνημονίου. Είναι τάχα τυχαίο; Δεν νομίζω...

Ουγγαρία

Υπάρχει τάχα κι άλλος δρόμος για να απαλλαγούμε από την κηδεμονία του ΔΝΤ και την Τράπεζα της Ευρώπης; Ο έγκριτος δημοσιογράφος Γιώργος Δελαστικός μάς βοήθησε να τον ανακαλύψουμε. Είναι ένας δρόμος μέσα από το ίδιο το σύστημα, μιας και προέρχεται από την κυβερνητική αλλαγή που έγινε πριν μερικούς μήνες στην Ουγγαρία. Η οποία, όπως είναι γνωστό, είναι κι αυτή μέλος της Ευρώπης των 27 και είχε και κείνη την ατυχία να γνωρίσει όπως κι εμείς τα ευεργετικά αποτελέσματα της παρουσίας της γνωστής Τρόικας. Που την είχαν καλέσει κι εκεί οι Ούγγροι σοσιαλιστές για να τους σώσει.

Ηρθε λοιπόν η επάρατη δεξιά, η οποία χωρίς χρονοτριβή μπήκε στο έργο της λύτρωσης της χώρας από τα δεσμά του ΔΝΤ κ.λπ. Το γεγονός αυτό έθιξε τη γαλλική εφημερίδα «Μοντ», γιατί όπως γράφει, η κυβέρνηση της Ουγγαρίας «δεν σκοτίζεται καθόλου για τις απαιτήσεις της Ε.Ε. και των διεθνών οργανισμών». Ετσι όμως, όπως γράφει η γαλλική εφημερίδα, η νέα κυβέρνηση «κέρδισε το διεθνή θαυμασμό για την τόλμη της ηγεσίας της με την άρνηση της δεξιάς ουγγρικής κυβέρνησης να συνεχίσει την πολιτική της εθνικής υποτέλειας των σοσιαλιστών προκατόχων της».

Και συνεχίζουν -αυτή τη φορά οι «Times» της Νέας Υόρκης: «Προκαλώντας τους πιστωτές της, η Ουγγαρία αρνείται περαιτέρω σφίξιμο του ζωναριού». Και υπογραμμίζουν: «Αυτή η προκλητική στάση αποτυπώνει την κόπωση και την αντίσταση που απειλεί να προκαλέσει σε όλη την Ευρώπη η συνεχιζόμενη πίεση για δημοσιονομική ορθότητα». Στο μεταξύ, ο Ούγγρος υπουργός Οικονομικών είπε σχετικά με το «Μνημόνιο»: «Δηλώσαμε στους εταίρους μας ότι δεν εξετάζουμε σε καμιά περίπτωση λήψη πρόσθετων μέτρων λιτότητας».

Η δε γερμανική εφημερίδα «Frankfurter Allgemeine» γράφει:

«Σπανίως μια ουγγρική κυβέρνηση ρίχτηκε στη δουλειά με τόση ορμή. Αυτό ήταν επειγόντως αναγκαίο γιατί έχει καθορίσει ως σκοπό της την υπέρβαση της απελπισίας και της έλλειψης αυτοπεποίθησης που άφησαν στον ουγγρικό πληθυσμό οκτώ χρόνια σοσιαλιστικής κυριαρχίας. Η ομάδα του Ορμπεν θέλει εξαιτίας αυτού του λόγου να προωθήσει την "εθνική συνοχή". ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΛΙΤΟΤΗΤΑ, ΦΟΡΟΣ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ! Παρ' όλα αυτά, οι δυνάστες της Ε.Ε. και του ΔΝΤ απαιτούν από την ουγγρική κυβέρνηση να περικόψει τις ήδη γλίσχρες συντάξεις, να μεταρρυθμίσει επί τα χείρω το εθνικό σύστημα υγείας περικόπτοντας μισθούς και θέσεις γιατρών και νοσοκόμων και μειώνοντας τα κρατικά κονδύλια για την υγεία, να κλείσει τεράστιες ζημιογόνες κρατικές επιχειρήσεις απολύοντας εκατοντάδες χιλιάδες Ούγγρων. Απαιτούνται περικοπές τουλάχιστον ενός δισ. ευρώ για να μπορέσετε να μειώσετε το έλλειμμα φέτος σε 3,8% και του χρόνου σε 3% είπαν οι εμπειρογνώμονες της Ε.Ε. και του ΔΝΤ στους Ούγγρους. Αρα, απαιτούνται πρόσθετα μέτρα λιτότητας, διαπίστωσαν εμβριθώς. Εκεί τους έκανε ρελάνς και τους τρέλανε η

ουγγρική κυβέρνηση! "Ενα δισ. πρόσθετα έσοδα σε δύο χρόνια θέλατε;" τους απάντησαν. "Εμείς θα μαζέψουμε περισσότερα. Όχι όμως με νέα λιτότητα για τον κοσμάκη. Απλούστατα, θα φορολογήσουμε τις τράπεζες!" ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ.

Κόντεψαν να πάνε από εγκεφαλικό όλοι μαζί -η Ε.Ε., το ΔΝΤ, οι τραπεζίτες και όλα τα παράσιτα και τα "λαμόγια" του χρηματοπιστωτικού συστήματος! Μέχρι τις 10 Σεπτεμβρίου πρέπει να πληρώσουν την πρώτη δόση, μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου τη δεύτερη -με βάση τα έσοδα του 2009, τα οποία έχουν ήδη δηλώσει. Περιχαρής ο υπουργός Οικονομικών της Ουγγαρίας έκανε δημοσίως τους λογαριασμούς του: οι τράπεζες θα «σκάσουν» 450 εκατομμύρια, οι ασφάλειες άλλα 135 και οι υπόλοιπες χρηματοπιστωτικές εταιρίες ακόμη 110 εκατομμύρια -να 'τα τα 700 εκατομμύρια ευρώ αμέσως - αμέσως μόνο για φέτος! "Γνωρίζουμε ότι αυτή είναι μια σημαντική έκτακτη επιβάρυνση, αλλά γνωρίζουμε επίσης ότι με αυτό τον τρόπο μπορούμε να πετύχουμε τον στόχο του ελλείμματος στο 3,8%" δήλωσε σαρκαστικά στην τηλεόραση ο Γκιέργκι Μάτολσι, ο Ούγγρος υπουργός Οικονομικών.

Με τα χρήματα αυτά όχι μόνο θα μειώσουμε το έλλειμμα στο 3,8% αλλά και θα δώσουμε κίνητρα για ανάπτυξη της οικονομίας, πρόσθεσε. Θα μειώσουμε στο μισό -δηλαδή στο 10%-τον συντελεστή φορολόγησης όλων των επιχειρήσεων που έχουν μικτά κέρδη μέχρι 1,8 εκατομμύρια ευρώ, ένα μέτρο που αφορά 250.000 επιχειρήσεις μικρές και μεσαίες, οι οποίες αποτελούν τα τρία τέταρτα του συνόλου των ουγγρικών επιχειρήσεων. Επίσης, με τα λεφτά που θα πάρει η ουγγρική κυβέρνηση από τις τράπεζες, θα μπορέσει να μειώσει τον συντελεστή φορολογικού εισοδήματος φυσικών προσώπων στο ενιαίο ύψος του 16%, καλύπτοντας τις απώλειες φορολογικών εσόδων με ένα τμήμα των χρημάτων των τραπεζών! ΑΡΚΕΤΑ ΜΑΣ "ΓΔΑΡΑΤΕ" ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΤΩΡΑ ΠΛΗΡΩΣΤΕ!

Πανικός επικράτησε στους κύκλους της Ε.Ε. Η Κομισιόν έσπευσε να προσάψει στην ουγγρική κυβέρνηση ότι... δεν εκτίμησε σωστά τις επιπτώσεις αυτής της έκτακτης φορολογίας στις τράπεζες, η οποία "ενδέχεται να έχει αρνητικές συνέπειες στην οικονομική ανάπτυξη» και να «αποθαρρύνει τους ξένους επενδυτές". Ανοησίες και προσχήματα. Ο πραγματικός λόγος που πανικόβαλε την Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ. ήταν μήπως αυτή η εθνικά επωφελής ουγγρική στάση βρει μιμητές και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες και δημιουργήσει "σχολή" παρακινώντας και άλλες κυβερνήσεις κρατών-μελών των "27" να φορολογούν τις τράπεζες αντί να υποβάλλουν τους λαούς τους σε εξοντωτικά μέτρα λιτότητας.

"Η Ουγγαρία θα γίνει η πρώτη χώρα στην Ευρώπη με μια αντίστοιχη απόφαση τέτοιων διαστάσεων" είναι το συμπέρασμα της γερμανικής «Frankfurter Allgemeine» την παραμονή της ψήφισης του νόμου για την έκτακτη φορολόγηση των τραπεζών από το ουγγρικό

κοινοβούλιο.

Τι είναι και τι θέλει το ΔΝΤ

Ο δημοσιογράφος Φώτης Παπούλιας στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» της 31ης Οκτωβρίου 2010 αναφέρεται στο ερώτημα: «Τι μπορεί να συνδέει τη CIA και τις ανακριτικές τεχνικές που χρησιμοποιεί, με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα;» και συνεχίζει αναφερόμενος σε ανατριχιαστικές κυριολεκτικά λεπτομέρειες. Όπως λ.χ. την αποκάλυψη της Καναδής δημοσιογράφου και καθηγήτριας Πανεπιστημίου Ναόμι Κλάιν ότι η «θεραπεία του σοκ» που η CIA εφαρμόζει από τις αρχές της δεκαετίας του '50, βρίσκει άμεση εφαρμογή στις μεθόδους που προτείνει το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα για να φέρουν στον ίδιο δρόμο παραστρατημένες οικονομίες!

«Σύμφωνα με μελέτες που είχαν δημοσιευθεί τις δεκαετίες του '60 και του '70, ο επικεφαλής των πειραμάτων της CIA τη δεκαετία του '50, δόκτωρ Γιούνεϊν Κάμερον, πίστευε ότι ο μοναδικός τρόπος για να διδάξει στους "ασθενείς" του νέους, υγιείς, τρόπους συμπεριφοράς ήταν να διεισδύσει στο μυαλό τους και να σπάσει τα παλιά παθολογικά νοητικά σχήματα. Αυτή η μαζική απώλεια όλων των αναμνήσεων ήταν η ουσία της θεραπείας για να ωθηθεί ο ασθενής σε νέο στάδιο ανάπτυξης. Όταν με μια σειρά αλληπάλληλων ηλεκτροσόκ είχε επιτευχθεί η "πλήρης αποδόμηση" της προσωπικότητας του ασθενούς, μπορούσε πλέον να αρχίσει η ψυχική καθοδήγηση».

Το έργο του Κάμερον ζήτησε ο οικονομολόγος καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Σικάγο, ο «πολύς» και μακαρίτης πλέον Μίλτον Φρίντμαν:

«Αντί για τα ηλεκτροσόκ συνιστούσε πως, όταν η οικονομία υπόκειται σε στρεβλώσεις, μόνο η πρόκληση οδυνηρών σοκ, το "πικρό φάρμακο" όπως το ονόμαζε, μπορούσε να την επαναφέρει στην υγιή κατάσταση. Εγραφε το 1982: "Όταν ξεσπάει μια κρίση, πρέπει να αναπτύσσουμε πολιτικές έως ότου το πολιτικά αδύνατο καταστεί πολιτικά αναπόφευκτο". Δηλαδή "οι ηγέτες είναι ελεύθεροι να κάνουν ό,τι είναι ή ισχυρίζονται ότι είναι αναγκαίο για την αντιμετώπιση της κρίσης· οι περίοδοι κρίσης είναι περίοδοι αναστολής της δημοκρατίας". Αν αυτό σας θυμίζει Ελλάδα και τις διαδικασίες υπερψήφησης του μνημονίου ή της βίαιης ανατροπής των εργασιακών και ασφαλιστικών σχέσεων, μείωσης μισθών και συντάξεων, τότε μάλλον σκέφτεστε ανατρεπτικά...», σχολιάζει ο Έλληνας συντάκτης και συνεχίζει:

«Οι ιθύνοντες του ΔΝΤ υιοθέτησαν τη θεωρία του σοκ επισημαίνοντας, το 1996: "Οι άνθρωποι μπορεί να προβάλλουν αντίσταση σε τμηματικές αλλαγές (π.χ. περικοπή προγραμμάτων υγείας) αλλά, αν συμβούν ταυτόχρονα δεκάδες αλλαγές προς κάθε κατεύθυνση, τότε εδραιώνεται ένα αίσθημα ματαιότητας και ο πληθυσμός περιέρχεται σε κατάσταση αδράνειας". Όπως ακριβώς στα πειράματα του Κάμερον, που οι "ασθενείς" μετά το ηλεκτροσόκ ήταν "χαμένοι". Και, όπως σημείωναν το 2002 τραπεζίτες της Παγκόσμιας Τράπεζας, "μπορεί το σοκ να εξυμνείται ως δημοκρατική διαδικασία, αφού έχουν προηγηθεί εκλογές, ασχέτως αν αγνοείται ύστερα η βούληση του λαού". Όχι, τότε ακόμα δεν είχαν προκύψει "καλλικράτεια διλήμματα" και συνυπολογισμοί ψήφου κατά Γ. Α. Παπανδρέου...

Και αν στα πειράματά του ο Κάμερον χρησιμοποιούσε και ψυχοτρόπα φάρμακα, το οικονομικό σοκ βρήκε άξιο συμπαραστάτη του τη διαφθορά. "Η διαφθορά των πάντων, είτε υπάρχει είτε εφευρίσκεται, ευθύνεται για την όποια αποτυχία" υποστηρίζουν στελέχη του ΔΝΤ, μόνο που ξεχνούν ότι χάρη στη "διαφθορά" και τον "εξαιρετικά διογκωμένο και ανίκανο δημόσιο τομέα" άνοιγαν οι αγορές για τα σχέδια του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Στα ανακριτικά εγχειρίδια της CIA επισημαίνεται πως οι κρατούμενοι πρέπει να απομονώνονται αμέσως και τονίζεται: "Πρέπει συνεχώς να βρίσκονται υπό καθεστώς σύγχυσης, αποπροσανατολισμού και έκπληξης. Χωρίς αυτά τα στοιχεία δεν υπάρχει σοκ". Το ίδιο ισχύει και για τις κοινωνίες, όταν όμως ο μηχανισμός του δόγματος του σοκ γίνει συλλογικά κατανοητός, είναι δυσκολότερο να αιφνιδιαστούν ολόκληρες κοινότητες, είναι δυσκολότερο να βρεθούν σε μια κατάσταση σύγχυσης, καθώς γίνονται πιο ανθεκτικές στο σοκ. "Η μνήμη, τόσο η ατομική όσο και η συλλογική, είναι ο μεγαλύτερος αποσοβητής των σοκ" υποστηρίζει η Ναόμι Κλάιν και υπενθυμίζει πως όταν ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα έχασαν τις "χώρες-πελάτες" της Λατινικής Αμερικής, τότε στράφηκαν στην Ευρώπη, για να αναζητήσουν χώρες- "λευκές-σελίδες", ώστε να οικοδομηθούν τα κράτη-πρότυπα...

Ψάχνοντας στο Ιντερνέτ για το ΔΝΤ, ανακάλυψα ένα κεφάλαιο με τον τίτλο «Ενίσχυση στις στρατιωτικές δικτατορίες» τις φιλικές προς τα αμερικανικά και τα ευρωπαϊκά συμφέροντα. Επισημαίνεται εκεί η γενικότερη απάθεια και εχθρικότητα που έχουν προς τα ανθρώπινα και εργασιακά δικαιώματα... Στα 1960 το ΔΝΤ υποστήριξε στη Βραζιλία το δικτατορικό καθεστώς του Castello Branco με δεκάδες δισ. δολάρια, που είχε αρνηθεί στο προηγούμενο εκλεγμένο δημοκρατικό καθεστώς. Τέλος, χώρες με δικτατορικό καθεστώς γίνονταν μέλη του ΔΝΤ. Όπως οι Αργεντινή, Βολιβία, Βραζιλία, Χιλή του Πινοσέτ, Ελ Σαλβαντόρ, Αιθιοπία, Αϊτή, Ινδονησία, Κένυα, Λιβερία, Μαλάουι, Νιγηρία, Πακιστάν (σε δύο δικτατορίες από το 1977 μέχρι το 2008), Παραγουάη, Φιλιππίνες, Σομαλία, Σουδάν, Ταϊλάνδη, Ζαΐρ (Κονγκό). Όσο για την Ελλάδα, αρκέστηκαν στα πειράματα της CIA με ηλεκτρόδια που εφαρμόσανε για πρώτη φορά στα 1967 στη Γενική Ασφάλεια (Μπουμπουλίνας) την εποχή της Χούντας πάνω στους αγωνιστές του Πατριωτικού Μετώπου (ΠΑΜ).

Το ΔΝΤ παντού εφάρμοζε «προγράμματα λιτότητας», αύξηση φορολογίας κ.λπ., που απηχούσαν την ιδεολογία και τα συμφέροντα της δυτικής τραπεζιτικής κοινότητας. Στην Αργεντινή η τακτική αυτή οδήγησε το 2001 σε καταστροφική οικονομική κρίση θίγοντας ιδιαίτερα τους τομείς της υγείας, της παιδείας και της ασφάλειας.

Στην Κένυα το πρόγραμμα δομικών αλλαγών χειροτέρεψε την κατάσταση της χώρας. Από την πλευρά του ο πρώην πρωθυπουργός της Ρουμανίας, Ταρσισεάνου, ισχυρίστηκε ότι από το 2005 το ΔΝΤ κάνει συνεχώς λάθη στις εκτιμήσεις του για την οικονομία της χώρας.

«Η υπογραφή της συμφωνίας Ινδονησίας-ΔΝΤ έγινε τον Ιανουάριο του 1998. Ο "άτυχος πρόεδρος" ήταν ο στρατηγός Σουχάρτο, ο οποίος τον Μάιο του ίδιου χρόνου εξαναγκάστηκε σε παραίτηση, ύστερα από ένα μήνα μαζικών διαδηλώσεων. Το πρόγραμμα που επέβαλε το ΔΝΤ στην Ινδονησία οδήγησε σε διάλυση της οικονομίας, στην ελεύθερη πτώση της ρουπίας, την έκρηξη της ανεργίας και των τιμών. Το 40% του πληθυσμού βρέθηκε κάτω από τα όρια της φτώχειας και οι ταραχές που ξέσπασαν οδήγησαν τον Σουχάρτο σε παραίτηση, έπειτα από 32 χρόνια αυταρχικής διακυβέρνησης. Πρόεδρος ανέλαβε ο μέχρι τότε αντιπρόεδρος Γ. Χαμπίμπι, η κατάσταση όμως στη χώρα παρέμενε έκρυθμη. Τον επόμενο χρόνο πρόεδρος εξελέγη ύστερα από εκλογές ο Α. Ουαχίντ, για να καθαιρεθεί δύο χρόνια αργότερα από το κοινοβούλιο, για διαφθορά και ανικανότητα.

Η Ινδονησία και οι υπόλοιπες "ασιατικές τίγρεις" που αντιμετώπισαν το φάσμα της χρεοκοπίας το 1997-1998, βρίσκονται πολύ μακριά από την Ελλάδα. Το ίδιο η Αργεντινή και οι άλλες λατινομερικανικές χώρες που βρέθηκαν σε δεινή οικονομική θέση λίγα χρόνια αργότερα. Πλην όμως, το χαρακτηριστικό της πολιτικής αστάθειας που συνοδεύει τα προγράμματα σταθερότητας του ΔΝΤ, δεν απαντάται μόνον στις αναπτυσσόμενες χώρες. Και στην Ευρώπη, οι θεραπείες-σοκ είχαν τα ίδια πάνω κάτω αποτελέσματα: ύφεση, κοινωνική ένταση και πολιτικές ανακατατάξεις.

Στην Ουγγαρία η συμφωνία με το ΔΝΤ, στο τέλος του 2008, για την παροχή δανείου 25 δισ. δολαρίων, οδήγησε στην υποτίμηση του νομίσματος κατά 20% σε πρώτη φάση, πάγωμα των μισθών, κατάργηση του δώρου και μείωση όλων των κοινωνικών δαπανών. Η σοσιαλιστική κυβέρνηση του Γ. Μπαϊνάι απέτυχε να περάσει το δημοψήφισμα για τις αλλαγές που προωθούσε στους τομείς της υγείας και της παιδείας τη χρονιά του μνημονίου. Συνάντησε αντιστάσεις, κατά περιόδους, όχι πάντως καθολική κοινωνική αντίδραση. Στις εκλογές του Απριλίου 2010 συγκέντρωσε ποσοστό 19,3%. Ο δεξιός συνασπισμός (Fidesz) του Β. Ορμπαν, που είχε εναντιωθεί στην συμφωνία με το ΔΝΤ, πήρε τις εκλογές με 52,7%».

Τέλος, στο λιμάνι της Κωνσταντζας (Ρουμανία) η Ε.Ε. άρχισε να διανέμει συσσίτιο στους 73.000 άπορους που εφοδιάστηκαν με κουπόνια. Έτσι στήνονται καθημερινά χιλιάδες άνθρωποι στην ουρά για ένα πιάτο φαγητό.

Το συσσίτιο με την υπογραφή της ΕΟΚ περιλαμβάνει μεταξύ άλλων αλεύρι, ζυμαρικά και ζάχαρη. Λέτε κι εμείς να υποχρεωθούμε κάποτε να γυρίσουμε το ρολόι της Ιστορίας στο 1942, στη γερμανική Κατοχή, τότε που άρχισαν να λειτουργούν τα δημόσια συσσίτια χάρη στα οποία επέζησαν τελικά οι Αθηναίοι... Λες και κάποιο χέρι έχει αποφασίσει να σβήσει την ιστορία 70 χρόνων αυτής της χώρας, που για να φτάσει εδώ που έφτασε χρειάστηκε να θυσιαστούν γενιές πατριωτών και να ποτιστεί το ελληνικό χώμα με ποταμούς δακρύων και αίματος.

Ας μου επιτραπεί να αφιερώσω το κεφάλαιο αυτό στην πρόσφατη δήλωση του πρώην προέδρου των ΗΠΑ Τζωρτζ Μπους: «Εγώ αποφάσισα και διέταξα να γίνονται βασανιστήρια». Δήλωση που σπιλώνει για πάντα τη μεγάλη αυτή χώρα με το στίγμα της ανάδειξης των βασανισμών εναντίον αιχμαλώτων ως επίσημη κρατική πρακτική. Με άλλα λόγια, η ανθρωπίνη κτηνωδία σε όλο της το μεγαλείο !

Γιατί πράξεις κτηνώδεις όπως οι βασανισμοί, όταν λέγονται χωρίς να γίνονται αποτελούν ηλιθιότητα

όταν γίνονται χωρίς να λέγονται, βαρβαρότητα· και όταν γίνονται και λέγονται, κτηνωδία.

Τι έχουν να πουν άραγε επ' αυτού οι Αμερικανοί και οι φίλοι και συνεργάτες τους για την ομολογία ενός προέδρου της χώρας τους;

Το ΔΝΤ λοιπόν δεν είναι μια συνηθισμένη Τράπεζα που δέχθηκε να μας δανείσει από καλωσύνη και συμπόνια αλλά προ παντός ένας πολιτικός οργανισμός στην υπηρεσία των συμφερόντων των ΗΠΑ. Εάν η αμερικανική πολεμική μηχανή έχει αποστολή της να υπηρετεί με βίαια μέσα την ιμπεριαλιστική της πολιτική, το ΔΝΤ είναι ο άλλος σιδηρούς της βραχίον, που με διαφορετικούς τρόπους, δηλαδή τον έλεγχο της οικονομίας, διεισδύει στο εσωτερικό μιας χώρας, προκειμένου να την οδηγήσει στο σημείο εκείνο οικονομικής και κοινωνικής αποσύνθεσης που θα τη μεταβάλει σε ένα πειθήνιο πιόνι πάνω στη σκακιέρα της πλανητικής της στρατηγικής.

Η επιχείρηση υποβάθμισης

Αλλωστε, η έλευση του ΔΝΤ στη χώρα μας είναι το κερασάκι επάνω στην τούρτα μιας σειράς επεμβάσεων, που ξεκίνησαν από το 1974 και που άλλαζαν συστηματικά τον κοινωνικό, πολιτικό, μορφωτικό, ηθικό και πολιτιστικό χάρτη της χώρας. Τα φαινόμενα εξάπλωσης της υποकुλτούρας, της διαφθοράς και της πτώσης του ήθους και του μορφωτικού μας επιπέδου δεν προέκυψαν εξ ουρανού αιφνιδιαστικά αλλά δημιουργήθηκαν συστηματικά και επίμονα χάρη σε συγκεκριμένες πολιτικές και ενέργειες σε όλους τους χώρους του εθνικού μας γίνεσθαι, ώστε φτάνοντας κάποτε στο τελευταίο στάδιο, με την απειλή της πτώχευσης, να είναι ο λαός από κάθε άποψη αφοπλισμένος και να καταστεί εύκολη λεία στα σατανικά σχέδια που έφτασαν στο σημείο να μας κάνουν να ξεχάσουμε ακόμα και το ότι είμαστε Έλληνες!

Οι υπεύθυνοι της συστηματικής προσπάθειας για την κατεδάφιση της Ελληνικότητας, του Έθνους, της Ιστορίας μας και του Πολιτισμού μας, που ο καθένας γνωρίζει ποιοι είναι και ποιοι τους στηρίζουν, αποτελούν ένα κρίκο στην αλυσίδα των αρνητικών ενεργειών που προανέφερα, των οποίων οι επιπτώσεις φαίνονται σήμερα καθαρά από τις αντιδράσεις και τη στάση του λαού μας μπροστά στη λαίλαπα των αντιλαϊκών μέτρων:

Λαός ζαλισμένος, αμήχανος, φοβισμένος, αποπροσανατολισμένος αλλά και θυμωμένος, που δεν έχει καταλάβει ακόμα τι του συμβαίνει και γι' αυτό πιάνεται από τα μαλλιά του για να μην πνιγεί.

Μάλιστα, αυτοί οι κύκλοι που ανέλαβαν την αποδόμηση του εθνικού, ιστορικού και παραδοσιακού μας χαρακτήρα, αγκαλιάστηκαν από την παρούσα κυβέρνηση τοποθετούμενοι σε υψηλές θέσεις στον πιο ευαίσθητο τομέα της διάπλασης της σκέψης, της συνείδησης και του χαρακτήρα των νέων Ελληνίδων και Ελλήνων, στο υπουργείο Παιδείας. Είναι δε χαρακτηριστικό το ότι δόθηκαν νέα ονόματα στα υπουργεία, μόνο και μόνο για να εξαλειφθεί η λέξη «Εθνικό, Εθνικός». Όπως και η Μακεδονία και το Αιγαίο (άραγε ποιους ενοχλούν;). Σκεφτείτε επί τέλους, αγαπητοί συμπατριώτες, δίχως τον φανατισμό των κομματικών παρωπίδων. Κατά τη γνώμη σας, τι σηματοδοτεί αυτή η απέχθεια προς τη λέξη «Έθνος»; Ποιος έχει συμφέρον να εξαλείψει τη λέξη και την έννοια «Έθνος», που αποτελεί την κύρια συγκολλητική δύναμη που μας ενώνει όλους, Δεξιούς, Κεντρώους, Αριστερούς, πλούσιους, φτωχούς, μορφωμένους, αμόρφωτους, όλους ανεξαίρετως τους Έλληνες, που αν τύχει να ενωθούν όλοι μαζί και σχηματίσουν μια γροθιά, όπως έγινε στις 28 Οκτωβρίου του 1940, αποτελούν δύναμη που μπορεί όχι μόνο να αντισταθεί αλλά και να νικήσει;

Τέχνη για όλο τον Λαό

Σκεφτείτε ακόμα, ποιο συμφέρον μπορεί να έχει ένας άνθρωπος όπως εγώ, στην ηλικία που βρίσκομαι και που μπορώ να πω ότι τα έχω όλα, επιτυχία, φήμη, δόξα και προ παντός την αγάπη όλων των Ελλήνων χωρίς διακρίσεις; Κι εγώ σας αγαπώ όλους αδιακρίτως και μου προξενεί πόνο όταν είμαι αναγκασμένος να αποκαλύπτω και να καταγγέλλω συμπατριώτες μου για πράξεις για τις οποίες είμαι βέβαιος ότι βλάπτουν τη χώρα και τον λαό μας.

Γι' αυτό, σας παρακαλώ, μην προτρέξετε να με καταδικάσετε και να με τοποθετήσετε εδώ ή εκεί χωρίς να ακούσετε, έστω για τελευταία φορά, αυτά που σας λέω, γιατί ειλικρινά δεν ανήκω πουθενά αλλά μόνο στην Ελλάδα και η μόνη μου έγνοια είναι το συμφέρον όλου του λαού μας χωρίς διακρίσεις.

Το ίδιο και ως καλλιτέχνης, θεωρώ τον εαυτό μου από τους λίγους που αποφάσισαν να γράψουν έργα για όλο τον λαό και όχι για μια μειοψηφία μορφωμένων, που δήθεν μόνο αυτοί καταλαβαίνουν έργα δύσκολα όπως είναι οι Συμφωνίες, τα Ορατόρια και οι Οπερες. Πρέπει να ξέρετε ότι το ρίσκο στην προσπάθεια να γίνω κατανοητός από όλους τους Έλληνες ήταν πολύ μεγάλο, γιατί κινδύνευε η τέχνη μου να διαλυθεί μέσα στο πλήθος. Να γίνω αντί για λαϊκός, λαϊκιστής. Εύκολος, φτηνός. Εγώ όμως το διακινδύνευσα και είναι σαν να ήθελα να βάψω με το χρώμα της μουσικής μου όχι την πρόσοψη ενός σπιτιού ούτε μια γούρνα νερό αλλά όλο το Αιγαίο, δηλαδή να μπορέσει η μουσική μου, όχι μόνο το τραγούδι αλλά και το Ορατόριο, όπως είναι το «Αξιον Εστί», να φτάσει σε όλο τον λαό μας και να αγγίξει όλες τις καρδιές χωρίς διάκριση.

Το Πολιτιστικό μας Κίνημα

Και είναι ευτύχημα ότι η προσπάθειά μου αυτή βρήκε στη δεκαετία του '60 γόνιμο χώμα για να φυτευτεί και να καρπίσει: ένα Λαό και προ παντός μια νεολαία που διψούσαν για ελληνική τέχνη, για ελληνικό πολιτισμό, και μια πλειάδα συνθετών και ποιητών με ταλέντο, προσωπικότητα, έμπνευση και θέληση να αφιερώσουν το έργο τους στην Ελλάδα και στον Ελληνικό Λαό.

Και έτσι έγινε ένα κίνημα πρωτοφανές στα χρονικά όλων των λαών και όλων των εποχών, εκτός από την εποχή της αρχαίας Αθήνας, τότε που διανοητές, καλλιτέχνες και λαός, όλοι μαζί, δημιουργούσαν ένα πνευματικό θαύμα αξεπέραστο σε τόλμη και ποιότητα, ακόμα και ως σήμερα.

Και πόσο περήφανοι, αλήθεια, θα έπρεπε να είμαστε εμείς οι νεοέλληνες, γιατί μιλάμε με κείνους την ίδια γλώσσα και ακούμε την ίδια μουσική όπως έφτασε στις μέρες μας, με ενδιαμέσο το Βυζάντιο και τους εκκλησιαστικούς του ύμνους, το δημοτικό τραγούδι και στη συνέχεια το ρεμπέτικο και τη λαϊκή μας μουσική... Και πόσο πολύ θα έπρεπε η δημόσια Παιδεία μας να επικεντρώσει την αγωγή των παιδιών μας πάνω στον πλούτο αυτής της μοναδικής στον κόσμο πνευματικής συνέχειας, ώστε να μεγαλώνουν δυνατά και περήφανα για την πατρίδα τους...

Αντί γι' αυτό, κάποιοι βάλθηκαν να κόψουν τον κορμό αυτού του μοναδικού δέντρου και τώρα τελευταία έφτασαν στο σημείο να προσπαθούν να το ξεριζώσουν.

Αυτό όμως όχι! Δεν θα το επιτρέψουμε και ας μας κατηγορήσουν για εθνικιστές και άλλες αηδίες. Εάν το να πιστεύεις και να αγαπάς τις ρίζες σου ονομάζεται απ' αυτούς «εθνικισμός», τότε είμαι ο πρώτος που θα πω ότι ό,τι καλύτερο, υψηλότερο και ωραιότερο γνώρισα στη ζωή μου, είναι αυτή η μικρή πατρίδα μου, η τωρινή, η χθεσινή, η αιώνια...

Κι αυτό το πρωτοφανές κίνημα που δημιουργήθηκε στη χώρα μας, ενέπνευσε τον λαό μας σε σημείο που να τον κάνει ωραιότερο, καλύτερο, ωριμότερο, πιο υπεύθυνο και τελικά πιο δυνατό και γι' αυτό πιο επικίνδυνο για τους εχθρούς μας.

Η εντολή Κίσινγκερ - Κύπρος

Και ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κ. Κίσινγκερ ήταν ένας απ' αυτούς. Και μάλιστα ο πιο δυνατός και ο πιο επικίνδυνος, γιατί είχε πίσω του την τεράστια δύναμη της Αμερικής. Αλήθεια, μήπως καταλάβατε εσείς γιατί μας μισούν τόσο πολύ οι Αμερικανοί; Τι τους κάναμε; Μήπως όλοι οι κυβερνήτες μας από τον Εμφύλιο έως σήμερα δεν ήταν και δεν είναι πειθήνια όργανά τους; Μήπως η ελληνική ολιγαρχία δεν τους έστρωνε και δεν τους στρώνει δουλικά βελούδινο χαλί για να περάσουν;

Θα αναφερθώ εδώ σε δύο «σενάρια συνωμοσίας» μεταξύ των άλλων, που αρέσκομαι να κάνω γενικά και πιο ειδικά στο κείμενο αυτό, περιγράφοντας διάφορες ανεξήγητες αρνητικές παρεμβάσεις και αποτελέσματα, για τις οποίες εάν αποκλεισθεί ο ξένος παράγοντας, θα πρέπει να δεχθούμε ότι είμαστε λαός αυτοκτονικός.

Γιατί λοιπόν μας καταδίκασαν στο σκοτάδι μιας επτάχρονης στρατιωτικής τυραννίας, της οποίας κρατούσαν τα νήματα; Γιατί με τις μηχανορραφίες του κ. Κίσινγκερ, προσωπικά,

δημιουργήθηκαν στην Κύπρο οι προϋποθέσεις για την εισβολή του τουρκικού στρατού (για τον οποίο δεν έκρυβε την συμπάθειά του), για να χάσει ο ελληνισμός το 40% του νησιού; Μια ξένη κατοχή που παρατείνεται ως σήμερα χάρη στην ανοχή των Αμερικανών, που δεν τους φτάνει ως φαίνεται η μισή Κύπρος αλλά θέλουν να την πάρουν ολόκληρη με το σχέδιο Ανάν, που αν και το απέρριψε το 70% των Ελληνοκυπρίων, δεν το έχουν ακόμα εγκαταλείψει. Και πώς να το εγκαταλείψουν, αφού σήμερα στην Ελλάδα κυβερνούν αυτοί που όχι μόνο ήταν ένθερμοι οπαδοί του σχεδίου Ανάν αλλά ακόμα και συμμετέτοχοι στη σύνταξη του σχεδίου; Και ειλικρινά υποφέρω όταν βλέπω τον πρόεδρο Χριστόφια να προσπαθεί να πείσει τους Τουρκοκύπριους να βρουν από κοινού κάποια δίκαιη και βιώσιμη λύση, όταν από τη μια πλευρά πίσω από τις συζητήσεις βρίσκεται η Άγκυρα, ενώ από την άλλη, στην Αθήνα, κυβερνούν αυτοί που ενάντια στη θέληση του 70% των Ελληνοκυπρίων παραμένουν στην ουσία οπαδοί μιας λύσης του τύπου, «σχέδιο Ανάν», ακριβώς όπως και οι Αγγλοαμερικανοί, οι οποίοι δεν έχουν εγκαταλείψει την προσπάθειά τους.

Η εντολή Κίσινγκερ και ο Πολιτισμός

Μετά την επιβολή της Χούντας και την τουρκική στρατιωτική κατοχή στην Κύπρο, ο κ. Κίσινγκερ έστρεψε τα βέλη του το 1974, λίγο καιρό πριν από την πτώση της δικτατορίας, στον πιο ευαίσθητο τομέα του ελληνικού λαού, όπως αποκάλεσε τον Πολιτισμό του. Και τι εννοούσε άραγε με την λέξη «Πολιτισμό»; Τον αρχαίο ελληνικό; Οχι, βέβαια. Σαν αποδεδειγμένα έξυπνος και έμπειρος κυνηγός κεφαλών, με την ουσιαστική οδηγία-διαταγή του αυτή έδειχνε καθαρά ότι ο επόμενος στόχος, ώστε να υποταχθεί αυτός ο ανυπότακτος όπως μας χαρακτήρισε, λαός, είναι αυτό το μεγάλο, το μοναδικό και το πανίσχυρο πολιτιστικό κίνημα της δεκαετίας του '60, που κράτησε όρθια την ψυχή των Ελλήνων στα μαύρα χρόνια της Χούντας και που μετά την πτώση της είχε μεταβάλει τη χώρα μας σε ένα απέραντο στάδιο με εκατοντάδες χιλιάδες κυρίως αγόρια και κορίτσια, που τα ξεσήκωναν τα τραγούδια των συνθετών και των ποιητών, που με τα έργα τους εκφράσανε την ψυχή της Ελλάδας, που τη χαρακτηρίζουν στις δύσκολες στιγμές τρεις λέξεις: Ελευθερία, Ανεξαρτησία, Δημοκρατία.

Ομως παράλληλα, η μπόρα πήρε όλα τα έργα όλων των δημιουργών. Πήρε σύσσωμο το μεγάλο κίνημα και τελικά το εξαφάνισε! Και στη θέση του επέβαλε την υποκουλτούρα, που τόσο πολύ ταιριάζει στην αμορφωσιά, την ανευθυνότητα, τον ωχαδερφισμό, τη χυδαιότητα και τελικά στη διαφθορά, δηλαδή όλα τα απαραίτητα στάδια για να σαπίσει ένας λαός και έτσι να γίνει ευάλωτος και αδύναμος να αντιδράσει στο τελευταίο στάδιο που σχεδιάστηκε να μας πάνε, στην περιθωριοποίηση, στην υποταγή, στον ραγιαδισμό και τελικά στο «σφάζε με Αγά μου ν' αγιάσω».

Κοντά στο κατάντημα αυτό βρισκόμαστε σήμερα. Σε σημείο να μην αντιδρούμε πια όταν συμβαίνουν γύρω μας σημεία και τέρατα, που έχουν να κάνουν με την ίδια την ακεραιότητα της χώρας μας.

Ανατολικό Αιγαίο

Ακούστε, λοιπόν, τι καταγγέλλει η γνωστή και αξιόλογη δημοσιογράφος Κύρα Αδάμ:

«Οι κ. Παπανδρέου και Ερντογάν ήταν σκοπίμως φειδωλοί στις δηλώσεις τους μετά τη μακρά συνάντησή τους στη Βουλιαγμένη, την περασμένη Παρασκευή, αν και έκαναν ό,τι μπορούσαν για να δημιουργηθεί η εντύπωση ότι οι διερευνητικές επαφές προχωρούν και ότι σύντομα θα έχουν καλά αποτελέσματα. Ο κ. Ερντογάν προφανώς δεν είχε πολλά να προσθέσει, αφού τα σημαντικά τα είχε πει λίγο πριν έρθει στην Ελλάδα υπό μορφήν διαμαρτυρίας προς την Αθήνα:

Διαμαρτυρήθηκε γιατί;

Γιατί

* Τα ελληνικά μαχητικά πετάνε πάνω από την τουρκική υφαλοκρηπίδα.

Και γιατί

* Τα ελληνικά μαχητικά παραβίασαν την τουρκική κυριαρχία (!) 2 ν.μ. (ναυτικά μίλια) από το Αγαθονήσι.

Οσο απίθανο κι αν ακούγεται κάτι τέτοιο, η Αγκυρα έχει κάθε λόγο να υψώνει τους τόνους "των διαμαρτυριών" της απέναντι στην Αθήνα, όσο αυτή δεν αντιδρά όταν και εκεί που πρέπει:

Μιας και στις 14 Οκτωβρίου, οι υπουργοί Εξωτερικών και Αμύνης Ελλάδας και Τουρκίας συμφώνησαν κατ' αρχήν σε όλα στο νέο δόγμα του NATO, αν και η Συμμαχία από τον

Αύγουστο του 2006 θεωρεί σε επίσημα έγγραφα της ότι η Ελλάδα δεν έχει κατ' ουσίαν κυριαρχικά δικαιώματα στα νησιά ανατολικά από τη μέση του Αιγαίου.

Υπενθυμίζεται ότι το NATO στις 26 Αυγούστου 2006 εξέδωσε δύο βασικές διαταγές, με τις οποίες απαγορεύει στα ελληνικά μαχητικά του υποστρατηγείου της Λάρισας να προσεγγίζουν εγγύτερα των 6 ν.μ. από τις ακτές των νήσων του Αν. Αιγαίου, να πετάνε πάνω από αυτά και να προσγειώνονται σ' αυτά.

Το θέμα μπορεί να θεωρείται απίστευτο, αλλά αποτελεί τραγική πραγματικότητα για τη χώρα και είναι καταστροφικό για τα κυριαρχικά αλλά και τα οικονομικά δικαιώματά της.

Με τις διαταγές του αυτές, το NATO δεν θεωρεί μόνον αποστρατιωτικοποιημένα τα 21 νησιά, αλλά αμφισβητεί ακόμα και ότι τα νησιά αυτά είναι ελληνικά. Και αυτό γιατί, σύμφωνα με την ισχύουσα διεθνή νομοθεσία της Σύμβασης του Σικάγου, απαγορεύεται στα στρατιωτικά αεροσκάφη μιας χώρας να πετούν στον εναέριο χώρο άλλης χώρας, διότι αυτός ο χώρος αποτελεί κυριαρχία. Έτσι το NATO με τις διαταγές του δείχνει και καθορίζει ότι τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου δεν αποτελούν ελληνική κυριαρχία, αλλά "ξένο κράτος", αφού απαγορεύει στα ελληνικά μαχητικά να πετάνε πάνω από αυτά.

Και όμως, από το 2006 μέχρι και σήμερα καμία ελληνική κυβέρνηση δεν έχει αντιδράσει και δεν έχει θέσει ως απαράβατο όρο την άμεση ανάκληση των διαταγών του NATO. Αλλά ούτε και τώρα, κατά τις διαβουλεύσεις εν όψει της Συνόδου Κορυφής της Λισαβόνας τον Νοέμβριο, έχει τεθεί θέμα βέτο στο νέο δόγμα του NATO, το οποίο με τις αποφάσεις του φάσκει και αντιφάσκει, παραγνωρίζει διεθνείς συνθήκες και δείχνει να εξυπηρετεί ιδιοτελή συμφέροντα.

Και όμως, η Συνθήκη της Λωζάννης το 1923, η Συνθήκη του Μοντρέ το 1931, η Συνθήκη των Παρισίων το 1947, που πραγματεύονται τα νησιά του Αν. Αιγαίου, σε κανένα σημείο τους δεν θέτουν περιορισμό πτήσεων των ελληνικών αεροσκαφών πάνω από τα νησιά αυτά. Έτσι οι παρούσες διαταγές του NATO παραβιάζουν τις Συνθήκες, αλλά και προηγούμενες διαταγές της ίδιας της Συμμαχίας, μέχρι το 2001, όταν καθόριζε ότι βάσει των υφιστάμενων Συνθηκών τα νησιά Λήμνος, Λέσβος, Χίος και Ικαρία δεν τελούν υπό καθεστώς αποστρατιωτικοποιήσεως.

Όσο η λύση του προβλήματος μετατίθεται "για αργότερα" ελλοχεύει ο κίνδυνος το θέμα της απαγόρευσης των πτήσεων να εξελιχθεί σε πρακτική νομιμοποίησης της παρανομίας -

συντεχνίας NATO και Αγκυρας- σε βάρος της ελληνικής κυριαρχίας και το Αν. Αιγαίο να αποτελεί γκρίζα ζώνη, χωρίς κυριαρχία στην περιοχή.

Αυτό όμως επηρεάζει άμεσα την υφαλοκρηπίδα και την Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) του Αιγαίου (με κίνδυνο να ψάχνουμε να τη βρούμε... στη λίμνη Βιστονίδα), ενώ τα συμφέροντα της Ελλάδας στο Αιγαίο τίθενται εν αμφιβόλω».

Να μου επιτρέψετε να απευθυνθώ, έστω καθυστερημένα, στην κ. Αδάμ, για να της πω:

«Αγαπητή κυρία Αδάμ, οι αποκαλύψεις σας σχετικά με τη συνωμοσία της συντεχνίας (όπως την αποκαλείτε) NATO και Αγκυρας εις βάρος της ελληνικής κυριαρχίας στο Ανατολικό Αιγαίο, θα πρέπει να προβληματίζουν και να κινητοποιούν κάθε Έλληνα πατριώτη. Αυτά που συμβαίνουν είναι πράγματι πρωτοφανή και διερωτώμαι πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν Έλληνες πολιτικοί (Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ) που να τολμούν να προβαίνουν σε πράξεις μιας καθαρά εθνικής μειοδοσίας.

Διαβάζω ότι οι βασικές διαταγές του NATO δόθηκαν στις 26 Αυγούστου του 2006 (Ν.Δ.) και ότι στις 14 Οκτωβρίου του 2010 (ΠΑΣΟΚ) οι υπουργοί Αμύνης και Εξωτερικών συμφώνησαν σε όλα στο νέο δόγμα του NATO κατά το οποίο η Ελλάδα δεν έχει κατ' ουσία κυριαρχικά δικαιώματα στα νησιά ανατολικά του Αιγαίου.

Ομολογώ ότι μου είναι δύσκολο να πιστέψω ότι κάποιοι Έλληνες πολιτικοί, στρατιωτικοί και ανώτατοι υπάλληλοι προχώρησαν σε μια πράξη που προσωπικά επιτρέψτε μου να την θεωρώ καθαρά προδοτική και να πιστεύω ότι αποτελεί ντροπή για όλους εμάς, τη συντριπτική πλειονότητα του λαού μας που είμαστε διατεθειμένοι να θυσιαστούμε για ένα τετραγωνικό μέτρο εθνικής κυριαρχίας, να την αντιμετωπίζουμε παθητικά, λες και είμαστε ραγιάδες.

Οχι! Δεν είμαστε ραγιάδες, αγαπητή κυρία Αδάμ κι αυτός είναι ένας ακόμα λόγος για "να πάρουμε τα βουνά", μιας και όπως φαίνεται, είμαστε πανταχόθεν προδομένοι.

Πρέπει να μάθει όλος ο Λαός τα όσα απίστευτα αποκαλύπτετε, για να ξυπνήσει επί τέλους από τον λήθαργο στον οποίο τον έχουν ρίξει, γιατί διαφορετικά κινδυνεύει να βρεθεί κάποια μέρα δεμένος χειροπόδαρα πάνω σε μια πατρίδα κουτσουρεμένη, λεηλατημένη και αγνώριστη.

Με φιλικούς χαιρετισμούς,

Μίκης Θεωδωράκης».

Βαλκάνια-σαλαμοποίηση

Εκείνο που με ανησυχεί με τους Αμερικανούς είναι το ότι αφού ισοπεδώσανε με τις βόμβες το Βελιγράδι, γκρεμίσανε σχολεία, νοσοκομεία, γέφυρες, σκοτώσανε χιλιάδες άνδρες, γυναίκες, γέρους, παιδιά και τελικά τη διαλύσανε και αφού βυθίσανε τον λαό στην απόλυτη φτώχεια, μετά αποφάσισαν να διαμελίσουν ακόμα και την εναπομείνασα Σερβία (μετά την ανεξαρτητοποίηση Κροατίας, Σλοβενίας και Βοσνίας).

Πήραν λοιπόν μια επαρχία της, το Κόσοβο, και με το πρόσχημα ότι εκεί υπήρχε πλειοψηφία των Αλβανών, την κατέστησαν τελικά με την σύμπραξη του ΟΗΕ κυρίαρχη χώρα και στη συνέχεια τη μετέτρεψαν σε μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές τους βάσεις στον κόσμο. Και σκέπτομαι τώρα έντρομος: εάν αποφασίσουν να γεμίσουν ένα νομό της Ελλάδας, λ.χ. τη Λακωνία, ή ένα νησί όπως η Κρήτη, με ξένους δικής τους επιλογής και με τις γνωστές μηχανορραφίες προκαλέσουν όπως στο Κόσοβο, τοπικές εκλογές, όπου η πλειοψηφία δεν θα είναι Έλληνες, τότε τι θα γίνει με αυτόν το νομό και με αυτό το νησί; Θα αναγνωριστούν από τη διεθνή κοινότητα -όπως έγινε με το Κόσοβο ως λ.χ. αλβανική, σκοπιανή, τουρκική ή όποια άλλη εθνικότητα- ως ανεξάρτητο έθνος έξω και ενάντια στην Ελλάδα;

Και μήπως δεν υπάρχουν αυτή τη στιγμή επικρεμάμενοι κίνδυνοι σε βάρος της χώρας μας, πίσω από τους οποίους βρίσκεται η αμέριστη συμμετοχή και βοήθεια των Αμερικανών, όπως η Αλβανία, τα Σκόπια ή και αυτή η Τουρκία; Ας πάψουμε λοιπόν να κοιμόμαστε και ας αποφασίσουμε επί τέλους να δούμε κατάματα την πραγματικότητα.

Αλβανία-Σκόπια

Ας ξεκινήσουμε από την Αλβανία, που είναι και το χαϊδεμένο παιδί των Αμερικανών στα Βαλκάνια. Μετά έρχονται το Σκόπια.

Στη χώρα μας ζουν και εργάζονται εκατοντάδες χιλιάδες Αλβανοί, που με τα χρήματά τους αναγεννήθηκε η πατρίδα τους. Εκ των πραγμάτων λοιπόν υπάρχουν φιλικές σχέσεις, που δείχνουν ότι τουλάχιστον από τη δική μας πλευρά στην πράξη θεωρούμε την Αλβανία ως φιλική χώρα.

Πώς συνδυάζονται όμως όλα αυτά με την εθνική τους προπαγάνδα, που με βάση τη δημιουργία της Μεγάλης Αλβανίας κυκλοφορούν χάρτες που περιλαμβάνουν το Κόσοβο, τα μισά Σκόπια, ένα τμήμα της Σερβίας και ολόκληρη τη δική μας Ηπειρο, από τα σύνορα ως την Πρέβεζα;

Αν μάλιστα είναι αλήθεια ότι οι χάρτες αυτοί προέρχονται από την Αλβανική Ακαδημία και ότι διδάσκονται στα σχολεία τους, τότε η υπόθεση αυτή είναι πολύ σοβαρή για μας, πρώτον για λόγους τυπικούς, γιατί τι είδους φιλική χώρα είναι, όταν τυπώνει και κυκλοφορεί χάρτες στους οποίους συμπεριλαμβάνονται ως περιοχές της Αλβανίας ελληνικά εδάφη και δεύτερον γιατί δεν μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι όταν γνωρίζουμε ότι πίσω από τους Αλβανούς και τους Κοσοβάρους υπάρχουν και μηχανορραφούν οι αμερικανικές υπηρεσίες που έχουν στόχο τους τη σαλαμοποίηση των Βαλκανίων, την οποία έχουν ήδη ξεκινήσει με τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, τη δημιουργία του Κόσοβου, την αμέριστη βοήθειά τους στους οπαδούς της Μεγάλης Αλβανίας και της Μεγάλης Μακεδονίας. Για να μην αναφερθούμε στις ανησυχίες που διατυπώνουν κάθε λίγο και λιγάκι για την «τουρκική μειονότητα», όπως αποκαλούν τους Μουσουλμάνους της Θράκης.

Γιατί το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τα Σκόπια, με τα οποία εμείς διατηρούμε οικονομικές σχέσεις, σε βαθμό που να είμαστε σχεδόν ο υπ' αριθμόν ένα παράγοντας της οικονομικής τους ύπαρξης. Και εκεί παραβλέποντας τον ουσιαστικά φιλικό ρόλο που παίζει η χώρα μας, με το πρόσχημα ενός ονόματος που τους έδωσε ξαφνικά ο σύντροφος Τίτο, που αν και κομμουνιστής ονειρευόταν, ως φαίνεται, τη «Μακεδονία του Αιγαίου», όπως την αποκαλούν και την ορέγονται.

Με τον Τίτο

Για την Ιστορία, θα ήθελα να αναφέρω για πρώτη φορά ότι οι εγκάρδιες σχέσεις μου με τον Τίτο κόπηκαν με το μαχαίρι, με αφορμή τη μουσική για ένα φιλμ των Σκοπίων, στο οποίο ο ίδιος μου ζήτησε να γράψω τη μουσική και βεβαίως αρνήθηκα να το κάνω, όταν ανακάλυψα την αλήθεια που κρυβόταν πίσω από το όνομα «Μακεδονία» που χρησιμοποιούσαν στο φιλμ. Όπως ήταν φυσικό, όχι μόνο αρνήθηκα να συνεργαστώ αλλά και του μίλησα έξω από τα δόντια, λέγοντάς του καθαρά ότι αυτές οι απόψεις δεν πρέπει να υποστηρίζονται από έναν κομμουνιστή όπως αυτός, που από αγάπη για την ανεξαρτησία

της πατρίδας του τα έβαλε με έναν Στάλιν. «Εχω κι εγώ», του είπα, «την ίδια αγάπη για την πατρίδα μου και θα πολεμήσω με όλες μου τις δυνάμεις ενάντια σε μια τέτοια απειλή». Αυτά τού τα είπα ένα βράδυ του 1972, γύρω από τη φωτιά στο κυνηγετικό του περίπτερο πάνω από τον ποταμό Σιουτκέσκα, στα 4.000 μέτρα, μετά την προβολή του ομώνυμου φιλμ, στο οποίο είχα γράψει τη μουσική. Και από τότε έφυγα και δεν τον ξανα συνάντησα ποτέ.

Δεν ξέχασα όμως την υπόσχεση που έδωσα στον Τίτο, και όταν στα 1991 ή 1992 έφερε ο Μητσοτάκης το θέμα «Σκόπια» στο υπουργικό συμβούλιο, πέτυχα να υπάρξει κυβερνητική απόφαση για να απορριφθεί μια για πάντα από εμάς το όνομα «Μακεδονία» ως όνομα του κράτους των Σκοπίων. Δεδομένου ότι όπως εξήγησα τότε, με το όχημα του ονόματος, βυσσοδομούν ενάντια στην ακεραιότητα της χώρας μας.

Τυπώνουν κι αυτοί χάρτες της «Μεγάλης Μακεδονίας» που φτάνουν ως τον Ολυμπο και θεωρούν τη Θεσσαλονίκη μελλοντική τους πρωτεύουσα, που σήμερα είναι «πόλη Μακεδονική που τελεί υπό ελληνική κατοχή»!!!

Σ' αυτές λοιπόν τις δύο χώρες πρέπει να πούμε, καθαρά και ξάστερα, ότι δεν ταιριάζουν οι φιλικές και οικονομικές σχέσεις με την ιδεολογία που καλλιεργούν στη χώρα τους αρχίζοντας από τα σχολικά θρανία και που έχει στόχο της την εδαφική μας ακεραιότητα.

Δεν πρέπει να παίζουμε με τις καταστάσεις αυτές, και για λόγους εθνικής αξιοπρέπειας θα πρέπει να τους πούμε ότι θεωρούμε αυτή την προπαγάνδα ως πράξη εχθρική και γι' αυτό είμαστε υποχρεωμένοι να αλλάξουμε τη στάση μας απέναντί τους.

Δεν θα πω εδώ τι θα πρέπει να πράξει μια κυβέρνηση εφ' όσον καταλήξει στις ίδιες διαπιστώσεις με αυτές που προανέφερα.

Μειονότητα και Τουρκία

Όσον αφορά την Τουρκία σε σχέση με τη μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης, θεωρώ ότι κι εδώ θα πρέπει να κοπεί με το μαχαίρι η νόθα κατάσταση που επικρατεί. Εμείς έχουμε στην Πόλη το Πατριαρχείο της Ορθοδοξίας και βλέπουμε με πόση τυπικότητα συμπεριφέρεται ο Πατριάρχης ο ίδιος, ο οποίος έχει την Τουρκική υπηκοότητα, και πως παρ' όλα αυτά οι Τούρκοι υπεύθυνοι αντιμετωπίζουν θέματα -αυτονόητα όπως είναι η λειτουργία της Σχολής της Χάλκης- με τρόπο κάθε άλλο παρά φιλικό. Από την άλλη πλευρά, το Τουρκικό Προξενείο βρίσκεται στην Κομοτηνή παρά το γεγονός ότι δεν υπάρχουν εκεί

Τούρκοι υπήκοοι για να εξυπηρετηθούν αλλά Έλληνες μουσουλμάνοι. Πρόκειται για μια ενέργεια κατάφωρα εχθρική, δεδομένου ότι οι ίδιοι οι κυβερνήτες της Τουρκίας καλλιεργούν και συντηρούν έναν απαράδεκτο τουρκικό εθνικισμό, που περιλαμβάνει ακόμα και τους Πομάκους, εμποδίζοντας τους μουσουλμάνους να ενταχθούν στον κορμό της κοινής μας πατρίδας, δηλαδή της Ελλάδας.

Πρέπει λοιπόν να τους πούμε καθαρά, ότι όλη αυτή η προσπάθεια είναι ένα αγκάθι που εμποδίζει το δρόμο προς τη φιλία των δύο λαών. Και θα πρέπει επίσης να αντιμετωπίσουμε σοβαρά το θέμα της άνευ λόγου παρουσίας σ' αυτή την τόσο ευαίσθητη περιοχή και του ρόλου του Τουρκικού Προξενείου, που θεωρείται κέντρο της τουρκικής εθνικιστικής προπαγάνδας. Αυτό το μέγα πρόβλημα όμως, παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις από τη στιγμή που οι άσπονδοι φίλοι μας, οι Αμερικανοί, προβάλλουν όλο και πιο συχνά, όπως είδαμε, τη δήθεν καταπίεση των μειονοτήτων από τους Έλληνες, μεταξύ των οποίων μειονοτήτων η μουσουλμανική έχει πάντοτε την πρώτη θέση. Και πώς να μη με τυραννά το προηγούμενο του Κοσόβου;

Εθνικοί κίνδυνοι

Παράλληλα με όλα αυτά -σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ»- κάποια ομάδα μελετητών, που εδρεύει στο Στάτφορντ των ΗΠΑ, προβλέπει ότι σύντομα η Ελλάδα θα χάσει το Αιγαίο, οπότε θα σβήσει ως χώρα (εκτός -προσθέτουν οι σοφοί Αμερικανοί- και αν ο ελληνικός λαός αποφασίσει να διαλέξει ένα ή και περισσότερα αφεντικά που θα την προστατεύσουν). Αυτά δεν είναι δικά μου λόγια, τα διάβασα στα ΝΕΑ το περασμένο καλοκαίρι.

Ετσι, οι μεν μας λένε ότι θα χαθεί το Αιγαίο, οι άλλοι διεκδικούν την Ηπειρο και τη Μακεδονία, ενώ κάποιοι τρίτοι (Τούρκοι και Αμερικανοί) φαίνεται πως κάτι σκαρώνουν στην Ανατολική Μακεδονία και στη Θράκη.

Είναι αλήθεια υπερβολικό να διερωτάται κανείς αν υπάρχουν και αν υπήρξαν ουσιαστικά πατριωτικές κυβερνήσεις σ' αυτή τη χώρα, και τι έχουν κάνει όλα αυτά τα χρόνια απέναντι στις ανοιχτές πληγές που μας περιβάλλουν;

Και να γιατί αναφέρομαι στα θέματα αυτά τα καθαρά εθνικά: γιατί μόνο ένας ανεξάρτητος και υπεύθυνος λαός μπορεί να τα αντιμετωπίσει.

Παράλληλα θα πρέπει να επανεξεταστούν όλα τα εκκρεμή ζητήματα που αφορούν τη μουσουλμανική μειονότητα με γνώμονα το ότι οι όποιες ιδιαιτερότητες και ανάγκες τους θα πρέπει να γίνουν στην πράξη απολύτως σεβαστές και τα δικαιώματά τους θα πρέπει να είναι απολύτως ίσα με αυτά των υπολοίπων Ελλήνων και να διαφυλαχθούν ως κόρη οφθαλμού. Θα πρότεινα ακόμα, σαν πράξη καλής θέλησης, για τους μουσουλμάνους τελειόφοιτους λυκείου να εξασφαλισθεί δωρεάν παιδεία σε όλα τα ανώτατα δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Εθνική Αμυνα

Στο σημείο αυτό επιτρέψτε μου να ασχοληθώ διεξοδικά με το μείζον θέμα της Εθνικής Αμυνας:

1) Εκπόνηση νέου εθνικού αμυντικού δόγματος εκτός των σχεδίων του NATO, με τη δυνατότητα πραγματοποίησης συντριπτικών αμυντικών χτυπημάτων σε περίπτωση εχθρικής ενέργειας που να θέτει σε κίνδυνο την ακεραιότητα της χώρας.

2) Επανεξέταση των σχέσεών μας με το NATO:

α) Ποια είναι τα κράτη και οι λαοί εναντίον των οποίων στρέφεται η στρατηγική του NATO και εάν και γιατί είναι και δικοί μας εχθροί.

β) Ενα μεγάλο μέρος της οικονομικής μας αιμορραγίας οφείλεται στο γεγονός ότι επί δεκαετίες είμαστε υποχρεωμένοι να συμβάλλουμε στην οικονομική ευημερία χωρών όπως οι ΗΠΑ, Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία με την αγορά πολεμικών όπλων που εξυπηρετούν βασικά τους στόχους του NATO.

γ) Οι χώρες που μας απειλούν σήμερα διεκδικώντας ελληνικά εδάφη είτε αμφισβητώντας κυριαρχικά μας δικαιώματα, τυχαίνει να έχουν την αμέριστη συμπαράσταση και βοήθεια διπλωματική, οικονομική και στρατιωτική εκ μέρους των ΗΠΑ και του NATO. Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, να εμπιστευόμαστε την άμυνα της χώρας σε κείνους που προτιμούν τα συμφέροντα των αντιπάλων μας από τα δικά μας; Δεν είναι σαν να βάζουμε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα; Και δεν είναι τραγελαφικό να συμμετέχουμε κι εμείς οι ίδιοι, ως μέλη του NATO, στα σχέδια για την καταστροφή μας;

Είδαμε πιο πριν ότι το NATO μάς ανάγκασε να μοιραστούμε το Αιγαίο με την Τουρκία 50% - 50%, μισό-μισό, Ανατολικό και Δυτικό, σε σημείο που ο Ερντογάν να διαμαρτύρεται στον Παπανδρέου, γιατί πετώντας πάνω από τη Χίο παραβιάζουμε τα δικαιώματα της Τουρκίας!

Σ' αυτό το έσχατο σημείο εθνικού εξευτελισμού μας έχει οδηγήσει δυστυχώς η καθαρά ραγιαδική στάση μας, λόγω της ξένης εξάρτησης, που μας έχει μεταβάλει σε δευτερεύοντες δορυφόρους, πιο χαμηλά κι από τα Σκόπια και την Αλβανία.

δ) Όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις έως σήμερα άσκησαν φιλοαραβική πολιτική. Ενώ παράλληλα με το Ισραήλ επιδίωξαν σχέσεις φιλίας. Η ελληνική θέση για τη λύση του προβλήματος που απασχολεί τους δύο λαούς ήταν ότι θα πρέπει να βρεθεί δίκαιη λύση, που να ικανοποιεί τις δύο πλευρές. Επί κυβερνήσεων Ανδρέα Παπανδρέου, υπήρξε κάποια διαφοροποίηση με τη σύναψη στενών και εγκάρδιων σχέσεων με τους Παλαιστίνιους, δεδομένου ότι ήταν και εξακολουθούν να είναι τα μεγάλα θύματα αυτής της φοβερής τραγωδίας, γεγονός που υποστηρίχτηκε από τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού μας.

Και ενώ μέσα στο ίδιο το Ισραήλ υπήρχε μια σχετική ισορροπία ανάμεσα στους ακραίους εθνικιστές και τους φιλειρηνιστές, με τον πόλεμο στο Ιράκ -κατά τον οποίο το Ισραήλ ανέλαβε ενεργό ρόλο- υπερίσχυσαν οι πρώτοι, οι οποίοι το μετέβαλαν σε ουσιαστικό χωροφύλακα των στρατηγικών επιδιώξεων των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή και το οδήγησαν σε βάρβαρες επιθετικές ενέργειες εναντίον του Λιβάνου και της Γάζας, την οποία έκτοτε απομόνωσαν, καταδικάζοντας εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους σε υποσιτισμό και εξαθλίωση. Και όπως είδαμε, η πολεμική μηχανή του Ισραήλ, που κατά πάσα πιθανότητα διαθέτει και πυρηνικά όπλα, ετοιμάζεται να επιφέρει το πρώτο χτύπημα στον σχεδιαζόμενο πόλεμο κατά του Ιράν.

Υστερα από όλα αυτά, πώς δικαιολογείται το γεγονός ότι η χώρα μας αποφάσισε να προχωρήσει στη σύναψη στενών σχέσεων, και μάλιστα σε επίπεδο στρατιωτικής συνεργασίας, με την παραχώρηση του εθνικού μας εναέριου χώρου σε μια πολεμική δύναμη της οποίας οι στόχοι είναι οι Παλαιστίνιοι, ο Αραβικός κόσμος και το Ιράν; Από πότε έγιναν εχθροί μας οι λαοί αυτοί; Και ποια είναι τα εθνικά συμφέροντα που μας οδηγούν σήμερα στο πλευρό του επιθετικού Ισραήλ;

Και λέω «επιθετικού», για να το διαχωρίσω από τον Λαό του Ισραήλ, με τον οποίο δεν μας χωρίζει τίποτα εκτός της προσήλωσης του ελληνικού λαού στον σεβασμό των δικαιωμάτων όλων των λαών και της υπεράσπισης της Ειρήνης.

Ισραήλ

Και μιας και αναφέρθηκα στο Ισραήλ, υπενθυμίζω το ρόλο του μέσα στην επιθετική πολιτική των ΗΠΑ στην περιοχή μας και την ευθύνη του για τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, που διέπραξε εις βάρος του Λιβάνου και του λαού της Παλαιστίνης, με αποκορύφωμα τη σφαγή των αθώων της Γάζας και τον παρατεινόμενο από τότε απάνθρωπο αποκλεισμό στην ίδια περιοχή εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, οι οποίοι στη συντριπτική τους πλειονότητα είναι γυναίκες, γέροι και παιδιά. Πρόκειται για ένα έγκλημα διαρκείας, που ντροπιάζει την ανθρωπότητα και που παραμένει αμετάβλητο παρά τις διεθνείς αντιδράσεις, χάρη στη στήριξη του Ισραήλ από τους Αμερικάνους.

Πολλοί λαοί, μεταξύ των οποίων και Έλληνες, επιχείρησαν ως σήμερα να σπάσουν τον αποκλεισμό μεταφέροντας κυρίως φάρμακα, όμως εμποδίστηκαν βίαια από το στόλο του Ισραήλ, ο οποίος δεν δίστασε να δολοφονήσει εν ψυχρώ, και μάλιστα σε διεθνή ύδατα, 8 Τούρκους ειρηνιστές ξεσηκώνοντας μια γενική κατακραυγή κατά του Ισραήλ και προσωπικά του Νετανιάχου.

Υστερα από αυτό το αιματηρό επεισόδιο ο Νετανιάχου, ο νυν πρωθυπουργός, θεωρείται διεθνώς ως *persona non grata*, δηλαδή πρόσωπο ανεπιθύμητο από όλους τους λαούς, εκτός από τις ΗΠΑ και μια χούφτα υποταγμένους στα συμφέροντά της.

Και έλαχε στην Ελλάδα, μια χώρα και έναν λαό που βρέθηκαν πάντοτε στην πρωτοπορία για την υπεράσπιση του μάρτυρα λαού της Παλαιστίνης, να κόψει πρώτη το νήμα της διεθνούς απομόνωσης και μάλιστα με προκλητικά εγκάρδιο τρόπο, γεγονός που γέμισε με ντροπή ιδιαίτερα όσους εξακολουθούν να πιστεύουν στις ηθικές αξίες και να καταδικάζουν πράξεις βάρβαρες όπως αυτές των Ισραηλινών, που προσβάλλουν τη συνείδηση κάθε ελεύθερου πολίτη, κάθε ελεύθερου λαού.

Εκτός όμως απ' το θέμα των ηθικών ευθυνών που επωμίστηκε ο πρωθυπουργός και η κυβέρνηση του, υπάρχουν ακόμα δύο σοβαρά προβλήματα: Με ποιο δικαίωμα δόθηκε η άδεια στην ισραηλινή πολεμική αεροπορία να εκτελεί γυμνάσια στον εθνικό μας εναέριο χώρο; Και με ποια λογική εμπλέκουν τη χώρα μας στα επιθετικά σχέδια του Ισραήλ; Είναι πασίγνωστο ότι σε μια ενδεχόμενη επιθετική ενέργεια των ΗΠΑ εναντίον του Ιράν, ο ρόλος της ισραηλινής αεροπορίας ειδικά, θα είναι καθοριστικός και όλα δείχνουν ότι έχει επωμιστεί το βάρος του πρώτου χτυπήματος κατά της Τεχεράνης. Γι' αυτό ακριβώς χρειάζονται έναν «ανάλογο» εναέριο χώρο, προκειμένου να εκπαιδεύσουν τα πληρώματά τους, και αυτόν ακριβώς το χώρο τούς παραχώρησε σήμερα ο πρωθυπουργός και η ελληνική κυβέρνηση. Πιστεύει όμως κανείς ότι δεν το γνωρίζει αυτό η κυβέρνηση του Ιράν;

Ή μήπως πιστεύει κανείς ότι θα το αντιμετωπίσει με δεμένα τα χέρια; Και ποιος αγνοεί πόσο μακριά και πόσο επικίνδυνα είναι τα χέρια αυτού του κράτους, που όσο θα νιώθει να αυξάνει η απειλή για την ίδια την ύπαρξή του, τόσο θα γίνεται περισσότερο εκδικητικό και επικίνδυνο;

Μόλις πρόσφατα το Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας της Τουρκίας δήλωσε ότι η αστάθεια της περιοχής προέρχεται από τις ενέργειες του Ισραήλ και την πολιτική του, που μπορεί να οδηγήσουν στην κούρσα των εξοπλισμών στη Μέση Ανατολή.

Και το ερώτημα που τίθεται είναι: «Είχαμε εμείς κανένα λόγο να εμπλακούμε στην καυτή ζώνη των αντιθέσεων, των αμοιβαίων απειλών και των κινδύνων, που έχουν μεταβάλει την περιοχή μας σε μια μπαρουταποθήκη; Δεν μας φτάνουν τα σοβαρά οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε; Και με ποιο δικαίωμα η όποια κυβέρνηση τολμά να μας εκτροχιάζει από την πάγια πολιτική ειρήνης που θα πρέπει ευλαβικά να τηρούμε, τόσο για λόγους Αρχής όσο και για λόγους Εθνικής Ασφάλειας;

Εποχή παρακμής

Σήμερα οι Έλληνες βιώνουμε μια πρωτόγνωρη μορφή παρακμής, που μας οδηγεί σταθερά σε ολική εθνική καταστροφή. Τα αίτια που την προκάλεσαν, όπως είδαμε, ξεκινούν πριν από δεκαετίες. Με τη διαφορά ότι σχεδιάστηκαν και εφαρμόστηκαν με πρωτοφανή ευρηματικότητα, εφευρετικότητα και ταχυδακτυλουργική ακρίβεια, ώστε ο κατά τα άλλα έμπειρος και καχύποπτος ελληνικός λαός όχι μόνο να μην μπορέσει να αντιληφθεί τίποτα αλλά, αντιθέτως, ο μισός πληθυσμός να γίνει συμμετοχος με ενθουσιασμό στην αυτοκαταστροφή του και ο άλλος μισός να παρακολουθεί ανυποψίαστος και αμήχανος, εντελώς τυφλωμένος από την εκτυφλωτική λάμψη της πρωτοφανούς απάτης.

Ετσι κάποιοι μας έβαλαν μέσα σε ένα γλιστερό κατήφορο, γλοιώδη από περιττώματα μεταλλαγμένα σε μαρμελάδα και όλοι μαζί, συνωμότες, συμμετέχοντες και παρακολουθούντες, ξεκινήσαμε το ταξίδι χαζοχαρούμενοι προς την άβυσσο της εθνικής μας καταστροφής.

**

Η σημερινή πρωτόγνωρη μορφή ολικής καταστροφής απαιτεί αναλύσεις, απόψεις, ιδέες και οραματισμούς που να ξεφεύγουν από ό,τι έχουμε συνηθίσει έως σήμερα. Ζούμε μια

νέα διεθνή και εσωτερική κατάσταση που θα πρέπει να αντιμετωπισθεί με νέες λύσεις. Γι' αυτό οι όποιες δημόσιες παρεμβάσεις μας θα έχουν μοναδικό στόχο να μη σβήσει εντελώς η ελπίδα από τον ελληνικό λαό. Εάν θέλουμε πραγματικά να βοηθήσουμε το λαό μας να βγει από την κρίση και να προχωρήσει στον δρόμο της εθνικής ανεξαρτησίας και της προόδου, τότε θα πρέπει να του προσφέρουμε το νέο ιδεολογικό πλαίσιο, μέσα από το οποίο θα προκύψει η πορεία και θα σχεδιαστούν οι λύσεις που θα τον βοηθήσουν να απαλλαγεί από τους εχθρούς του και να προχωρήσει μπροστά.

Η μεγάλη δυσκολία για το εγχείρημα αυτό έγκειται στο γεγονός ότι το πολιτικό μας σύστημα στο σύνολό του έχει σαπίσει και, το κυριότερο, είναι εξαρτημένο. Ακόμα το ότι έχει εγκλωβίσει μεγάλες λαϊκές δυνάμεις και διαθέτει τεράστια οικονομικοτεχνικά μέσα. Κυριαρχεί στα ΜΜΕ, στα συνδικάτα, στον κρατικό μηχανισμό, επομένως έχει μεγάλη δύναμη επηρεασμού με εξαγορές. Και τέλος έχει την αμέριστη βοήθεια πανίσχυρων διεθνών κέντρων εξουσίας.

Ακόμα δυσκολότερη είναι η καταλυτική επίδραση, που έχει ξεκινήσει να γίνεται δέσμευση, από τις επιθετικές διεθνείς δυνάμεις (ΔΝΤ, Τρόικα) που όπως αποδεικνύει η κατάσταση στη χώρα μας, αλλά και σε Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ισλανδία κ.λπ., έχουν εντείνει τις προσπάθειές τους για την κατάλυση του κοινωνικού ιστού της κάθε χώρας με τη συστηματική προσπάθεια εξαθλίωσης των εργαζομένων μαζών.

Δεν γνωρίζω τι γίνεται αλλού, όμως εδώ έχουν προηγηθεί, όπως είπα, οι επιθέσεις -με τη συνεργασία δυστυχώς συμπατριωτών μας- ενάντια στον σύγχρονο ελληνικό πολιτισμό (από το 1974 και πρόσφατα) με στόχο την εθνική μας ιδιοσυστασία σε όλες της τις εκφάνσεις: Ιστορία, πολιτισμός, ιδέες, ήθη και έθιμα... Δηλαδή έχουμε ταυτόχρονα χτυπήματα τόσο στον κοινωνικό μας ιστό όσο και στον ιστορικό και στον πολιτισμικό.

Για ποιο λόγο γίνονται όλα αυτά; Είναι ένα βασικό ερώτημα που χρειάζεται μια σαφή και τεκμηριωμένη απάντηση, από την οποία θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό το πλαίσιο της δικής μας προσπάθειας.

Οι βαθειές τομές

Και επειδή θέλω να τελειώνω μια και καλή με ένα ακόμα «επιχείρημα» της κυβερνητικής προπαγάνδας, που δυστυχώς έχει επηρεάσει μεγάλα τμήματα του λαού μας, αποδεικνύοντας πως για ακόμα μια φορά κρύβουν την πραγματικότητα ή μάλλον την

αναστρέφουν, απαντώ σ' αυτό που κατά κόρον υποστηρίζουν, ότι αυτοί πρώτοι τολμούν να κάνουν τις βαθιές τομές που χρειάζεται ο τόπος, χωρίς να υπολογίζουν το πολιτικό κόστος.

Αποσιωπούν φυσικά το ότι τις αλλαγές αυτές τις αποφασίζει και τις επιβάλλει η Τρόικα προς μέγιστο εξευτελισμό της εθνικής μας αξιοπρέπειας, λες και μέσα στα δέκα εκατομμύρια των Ελλήνων δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν δέκα μυαλά ισάξια με κείνα των ξένων υπαλλήλων για να πραγματοποιήσουν σήμερα, όπως και χτες, τα αυτονόητα.

Ας μου επιτραπεί να εξαντλήσω το θέμα αυτό με δύο απαντήσεις, αφού πρώτα προσθέσω ότι αυτές οι βαθιές τομές σε καρκινώματα που μας καταδικάζουν σε υπανάπτυξη και υπάρχουν εδώ και δεκαετίες, έπρεπε να έχουν γίνει εδώ και πολύ καιρό.

Απάντηση 1: Δεν μπορούσαν να γίνουν από τις κυβερνήσεις της Δεξιάς, γιατί δεν θα επέτρεπε ο συσχετισμός δυνάμεων. Δεδομένου ότι κάθε αλλαγή πονά τον α ή τον β κλάδο που θα αντιδράσει με όλες του τις δυνάμεις. Οπότε στην περίπτωση της Ν.Δ. θα είχε απέναντί της συνενωμένες εξαιρετικά υπέρτερες δυνάμεις όπως το ΠΑΣΟΚ, την Αριστερά, τα συνδικάτα, τις ΔΕΚΟ, τον Τύπο και τις τηλεοράσεις. Που είχαν και έχουν τη δύναμη να σταματήσουν τη ζωή. Φανταστείτε μόνο, αυτά που κάνει σήμερα το ΠΑΣΟΚ να τα έκανε η Ν.Δ. Οι διαδηλώσεις θα νέκρωναν καθημερινά την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Η ΔΕΗ θα κατέβαζε τους διακόπτες. Οι υπάλληλοι θα παρέλυαν τις ΔΕΚΟ και το κράτος. Οι αγρότες θα έκλειναν τους δρόμους κ.λπ. κ.λπ. Τα ζήσαμε άλλωστε αυτά κατά την εποχή πρόσφατων κυβερνήσεων της Νέας Δημοκρατίας. Απάντηση 2: Αυτές οι απαραίτητες βαθιές αλλαγές-τομές, ώστε να εκσυγχρονιστεί η χώρα μας, μπορούσαν και όφειλαν να γίνουν μόνο στα 1981, την εποχή της νίκης του ΠΑΣΟΚ που, εκτός των άλλων, σαν σοσιαλιστικό κόμμα που ήθελε να δείχνει και να είναι, είχε ιστορικό χρέος να ξεριζώσει όλα τα καρκινώματα μιας αντιδραστικής εξουσίας, που ουσιαστικά ξεκινούν από τον Μεταξά και συνεχίζουν να υπάρχουν έως σήμερα! Γιατί τότε υπήρξε ο ευνοϊκότερος συσχετισμός δυνάμεων από ποτέ άλλοτε με ένα παντοδύναμο ΠΑΣΟΚ, με μια φιλική Αριστερά και με ελεγχόμενα όλα τα υπόλοιπα φρούρια της Εξουσίας -συνδικάτα, Ενώσεις, Κράτος, ΔΕΚΟ, Τύπος κ.λπ.- και έχοντας απέναντί τους μια ηττημένη, μουδιασμένη και ανήμπορη Ν.Δ.

Επομένως εάν θα πρέπει να κατηγορεί η σημερινή κυβέρνηση κάποιον γιατί δεν τόλμησε να κάνει αυτές τις δομικές αλλαγές, αυτός είναι κυρίως ο ίδιος ο εαυτός της. Χωρίς βέβαια αυτό να απαλλάσσει σε καμία περίπτωση τη Ν.Δ. από τις δικές της ευθύνες, που είναι πολλές και σοβαρές...

Εξάλλου, η στιγμή που γίνονται και ο τρόπος που γίνονται είναι απολύτως λάθος από πολλές απόψεις, έτσι που να μοιάζουν με εγχείρηση χωρίς αναισθητικό...

Επειδή λοιπόν οι αλλαγές αυτές δεν γίνονται με τον λαό αλλά ουσιαστικά είναι εις βάρος του, μιας και όλες οι επιβαρύνσεις πέφτουν πάνω στις δικές του πλάτες, τα πρώτα αποτελέσματα ύστερα από ενός χρόνου πειραματισμούς είναι απολύτως αρνητικά και απορώ από πού αντλεί ο κ. Παπανδρέου την αισιοδοξία του, όταν οι αριθμοί είναι αδυσώπητοι, δείχνοντας ότι η χώρα βυθίζεται κάθε μέρα και περισσότερο μέσα στην οικονομική και στη γενικότερη κρίση.

Το μαγγανοπήγαδο και 5 ερωτήματα

Πριν προχωρήσουμε στις θέσεις του Κινήματός μας για την έξοδο από την κρίση, ας μου επιτραπεί να θέσω κάποια θέματα υπό μορφήν ερωτημάτων, που θα μας βοηθήσουν να δούμε πού βρισκόμαστε σήμερα, πώς και γιατί έχουμε φτάσει εδώ που βρισκόμαστε και στη συνέχεια με ποιο τρόπο θα βγούμε από το αδιέξοδο και, το κυριότερο, πού θα πάμε ή, καλύτερα, όχι μόνο πού αλλά και πώς θα μπορέσουμε να πάμε εκεί που πρέπει να πάμε.

Ερώτημα πρώτο: Έχουμε μήπως συνειδητοποιήσει ότι η σημερινή κρίση αφορά εξίσου όλους ανεξαιρέτως τους κατοίκους αυτής της χώρας στον ίδιο βαθμό, αδιάφορο αν ο ένας θίγεται σήμερα περισσότερο από τον άλλο; Δεδομένου ότι αν αυτή η χώρα βουλιάξει, τότε θα πνιγούμε όλοι μαζί. Πλούσιοι και φτωχοί, Αριστεροί και Δεξιοί, Κεντρώοι, αναρχικοί. Με άλλα λόγια, έχουμε συνειδητοποιήσει ότι είμαστε ένας λαός στον ίδιο χώρο, στην ίδια πατρίδα; Και συνεπώς ότι αν σωθούμε, θα σωθούμε ή όλοι μαζί ή κανένας;

Ερώτημα δεύτερο: Έχουμε μήπως συνειδητοποιήσει ότι στην ασφυκτική αυτή μοναξιά μας, που την επιτείνει το γεγονός ότι στην ίδια κατάσταση με μας βρίσκονται όλοι οι λαοί του κόσμου και ειδικά της Ευρώπης, ο καθένας προσπαθεί με όλα τα μέσα να σωθεί χωρίς να περιμένει βοήθεια από πουθενά; Και όχι μόνο αυτό αλλά ακόμα και οι πιο δυνατοί λαοί εκμεταλλεύονται τους αδύνατους χωρίς οίκτο, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα δικά τους αποκλειστικά συμφέροντα. Με άλλα λόγια, ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε μοιάζει με ζούγκλα, που γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη για τους αδύνατους όσο μεγαλώνει η διεθνής κρίση.

Ερώτημα τρίτο: Έχουμε μήπως συνειδητοποιήσει ότι δεν υπάρχει σήμερα ούτε ίχνος διεθνούς αλληλεγγύης, επομένως κι εμείς ως ένα ξεχωριστό εθνικό σύνολο δεν έχουμε φίλους, δεδομένου, όπως είπαμε, ότι ο καθένας κοιτάζει τον εαυτό του και το μόνο που μπορεί να φέρει τον ένα λαό κοντά στον άλλο είναι αποκλειστικά το αμοιβαίο συμφέρον. Κι αυτό σημαίνει ότι αν τελικά σωθούμε, τότε θα σωθούμε όλοι μαζί ή κανένας. Χρειάζεται όμως γι' αυτό να αντιτάξουμε τις μεγαλύτερες και ισχυρότερες δυνάμεις που διαθέτουμε

ως ένας ενιαίος λαός απέναντι στους άλλους, που φροντίζουν να συσπειρωθούν ο καθένας γύρω από τον εαυτό του, προκειμένου να αντέξει στη μεγάλη δοκιμασία, στην οποία μας έχει υποβάλει όλους ανεξαιρέτως η διεθνής κρίση. Με άλλα λόγια για να αντέξουμε, πρέπει να γίνουμε όλοι μαζί ισχυροί σαν μια γροθιά.

Ερώτημα τέταρτο: Εμείς θα πρέπει να πούμε ότι αυτή, η σημερινή κατάσταση, μας αφορά εξίσου όλους. Και από κει και πέρα να την αναλύσουμε, ώστε να είμαστε σε θέση να την αντιμετωπίσουμε κατά μέτωπο και να την αλλάξουμε. Η εικόνα που έχω, και που νομίζω ότι μας βοηθά να δούμε τι ακριβώς συμβαίνει, είναι η εικόνα του μαγγανοπήγαδου, όπου συνήθως ένα μουλάρι με παρωπίδες κάνει γύρω-γύρω αμέτρητους κύκλους, προκειμένου να βγει το νερό απ' το πηγάδι.

Εδώ και πάρα πολλά χρόνια, από την εποχή που οι κυβερνήσεις, αντί να εξασφαλίσουν στον λαό μας να ζει χάρη σε ένα σύστημα ανάπτυξης στηριγμένο στις δικές του παραγωγικές δυνάμεις, καταφύγανε στην εύκολη λύση των δανείων από ξένες δυνάμεις.

Η βασική αιτία γι' αυτό δεν ήταν μόνο η ανικανότητα αλλά και το σύστημα των πελατειικών σχέσεων που μετέβαλε τον Κρατικό Μηχανισμό σε έναν αληθινό Μινώταυρο, που ζούσε με το αίμα του λαού. Ετσι μπήκαμε στο εθνικό μαγγανοπήγαδο, δεδομένου ότι τα δάνεια έφεραν τους τόκους και οι τόκοι φόρους που δεν έφταναν να ικανοποιήσουν το Δημόσιο που κατέφευγε σε νέα μεγαλύτερα δάνεια, που μεγάλωναν τους τόκους και αυτοί τους φόρους και αυτοί τα νέα δάνεια και ούτω καθ' εξής. Η πραγματική εικόνα λοιπόν είναι αυτή: στη μέση το αδηφάγο Δημόσιο και γύρω-γύρω όλος ο ελληνικός λαός να κάνει χωρίς τέλος φαύλους κύκλους· που, όμως, όσο αύξαιναν οι τόκοι, έπρεπε να βαδίζουν όλο και πιο γρήγορα και στο τέλος να τρέχουν, να λαχανιάζουν και να σωριάζονται από την εξάντληση, όπως ακριβώς συμβαίνει τώρα.

Η δική μου απάντηση στο μαγγανοπήγαδο είναι μία και απλή: Πρέπει να απαλλαγούμε απ' αυτό. Δηλαδή θα πρέπει να βρούμε τρόπους να απαλλαγούμε από το δημόσιο χρέος και από κει και πέρα να εξετάσουμε αν γίνεται να ζούμε χωρίς δάνεια, στηριγμένοι αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις.

Ερώτημα πέμπτο: Είμαστε διατεθειμένοι να πραγματοποιήσουμε όλοι μαζί αυτό το άλμα που θα μας βγάλει από την καταναλωτική υστερία που κυριάρχησε στη ζωή μας; Διότι αυτή μας βουλιάζει καθημερινά σε όλο και πιο βαθιά εξάρτηση από τους δανειστές μας, τις ξένες τράπεζες, οι οποίες όταν διαπίστωσαν ότι αυτή η κούρσα του καταναλωτισμού μάς κατέστησε αφερέγγυους, δεδομένου ότι παραμελήσαμε την ανάπτυξη της χώρας, δηλαδή τη φτωχύνουμε, όπως τελικά φτωχύνουμε τους εαυτούς μας σε σημείο που να καταντήσουμε

περίγελως στα μάτια όλου του κόσμου, τότε και γι' αυτόν το λόγο έκλεισαν τη στρόφιγγα των δανείων, με αποτέλεσμα να καταφύγουμε στην Τρόικα και στο Μνημόνιο, που μας βάζει και πάλι στο μαγγανοπήγαδο Τρόικα-Δάνεια-Φόροι-Δάνεια-Τόκοι-Φόροι, ενώ συγχρόνως για να μας κάνει να τρέχουμε γύρω-γύρω πιο γρήγορα, χρησιμοποιεί μαστίγιο. Φτάσαμε δηλαδή στην απόλυτη εθνική ντροπή.

Πρέπει λοιπόν να αλλάξει σε εθνικό επίπεδο η νοοτροπία μας. Το να ζούμε πάνω απ' τις δυνάμεις μας, να καταναλώνουμε περισσότερο από όσα παράγουμε, αυτή η τακτική δεν πάει άλλο. Δεν οδηγεί πουθενά. Ή, μάλλον, μας οδηγεί σταθερά σε μεγαλύτερη εθνική και επομένως ατομική εξάρτηση και τελικά γενικευμένη πτώχευση, παρακμή, δυστυχία, ντροπή.

Κι εδώ στο σημείο αυτό νομίζω ότι ο λαός μας περιμένει να ακούσει μια υπεύθυνη και απολύτως τεκμηριωμένη πρόταση για το τι μπορεί και πρέπει να γίνει, ώστε να μεταβληθούμε σε λαό αυτάρκη, αυτοδύναμο, ανεξάρτητο, που να στηρίζεται στις δικές του αποκλειστικά ικανότητες και δυνάμεις, που θα τον βοηθήσουν να αντλεί τον πλούτο που χρειάζεται για να ζήσει από τη δική του χώρα, τα εδάφη, τις θάλασσες, την ικανότητα και την εργατικότητα του.

Μας φτάνουν όλα αυτά για να ζήσουμε; Εχουμε τις υποκειμενικές δυνατότητες, ώστε να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις χωρίς δάνεια και δίχως να απλώνουμε το χέρι ζητώντας ελεημοσύνη από τους άλλους; Είμαστε σε θέση να γίνουμε ουσιαστικά ανεξάρτητοι; Και το κυριότερο: Μπορούμε να αποφασίσουμε να ζούμε διαφορετικά απ' ό,τι συμβαίνει τις τελευταίες δεκαετίες, από τότε που ενέσκηψε το πάθος του καταναλωτισμού;

Στο σημείο αυτό ο λαός μας, για να πεισθεί, περιμένει τεκμηριωμένες όπως είπα και πριν απαντήσεις, που όλες μαζί θα αποτελέσουν ένα νέο Όραμα για το μέλλον, μια νέα γενικευμένη πατριωτική ιδεολογία, που να στηρίζεται τόσο στις υλικοτεχνικές δυνατότητες που διαθέτει η χώρα μας όσο και στην ιστορική μας παράδοση, δηλαδή στις ηθικές και πολιτιστικές αξίες που θα πρέπει να αντιτάξουμε στο κυρίαρχο πνεύμα του ευδαιμονισμού, που στηρίζεται σε έναν τρόπο ζωής ξένο προς τον ελληνικό χαρακτήρα και που εξυπηρετεί τα μεγάλα οικονομικά μονοπώλια στην προσπάθειά τους να τοποθετήσουν την ολοένα αυξανόμενη παραγωγή καταναλωτικών αγαθών, αποκλειστικά υλικών που, όπως τα παραισθησιογόνα, δημιουργούν μια προσωρινή ψευδαίσθηση ευτυχίας, που τώρα ξέρουμε καλά πού μας οδηγεί.

Το κύριο ζητούμενο δηλαδή, η ευτυχία του λαού, η πραγματική ευτυχία και όχι η πλασματική και εφήμερη, στηρίζεται στα αισθήματα που γεννά μέσα στον καθένα μας η

συνειδητοποίηση ότι αγαπάμε έμπρακτα τη χώρα όπου μας έλαχε να ζούμε, τη μοναδική πατρίδα, που σημαίνει ότι ζούμε και προκόβουμε στηριγμένοι στις ίδιες μας τις δυνάμεις και τις προσπάθειες και, μαζί με όσους ζουν κάτω από τον ίδιο ουρανό, χτίζουμε καθημερινά τη δική μας ζωή, που είναι σύμφωνη με το χαρακτήρα μας, τις συνήθειές μας και τις πατροπαράδοτες παραδόσεις μας.

Ετσι κατ' εικόνα και ομοίωση του λαού μας πρέπει να επιλεγούν εξ αρχής οι νέοι θεσμοί, που θα βοηθήσουν την κοινωνία να πηγαίνει μπροστά στηριγμένη στο δίκαιο, την αλληλεγγύη και την αληθινή αγάπη στην πατρίδα και τον λαό.

Εφτά θέσεις για την έξοδο από την κρίση

Πριν προχωρήσω στις τελικές θέσεις του Κινήματος, θα ήθελα για καθαρά ιστορικούς λόγους να παραθέσω τις προτάσεις μου σχετικά με την έξοδο από την κρίση, που τις δημοσιοποίησα το καλοκαίρι του 2010.

Από τότε, όπως θα δείτε, υπάρχουν ορισμένες βασικές διαφοροποιήσεις, που έγιναν έπειτα από ώριμη σκέψη και που αφορούν κυρίως την απόφαση για άμεση έξοδο από το ΝΑΤΟ και την πρόταση που συμπεριλαμβάνει τη συμμετοχή των κομμάτων για την έξοδο από την κρίση.

Σήμερα βλέπω ότι η πρωτοβουλία για τη δημιουργία αυτής της Κίνησης Ανεξάρτητων Πολιτών δεν θα πρέπει να πάρει τη μορφή κόμματος ούτε καν ενός κινήματος με οργανωτική μορφή. Από την άλλη πλευρά, η αίσθηση ότι όσα προτείνουμε σήμερα θα πρέπει να είναι όχι μόνο καίρια αλλά και ρεαλιστικά και που, προ παντός, δεν θα πρέπει να προκαλέσουν επικίνδυνους κραδασμούς σε μια εποχή εξαιρετικά λεπτή ως προς τους χειρισμούς και ευαίσθητη ως προς την ετοιμότητα τόσο του λαού όσο και της χώρας μας να δεχθεί μεταβολές πάνω από το όριο των δυνατοτήτων της, μας υποχρεώνει να είμαστε προσεκτικοί και όσα προτείνουμε να είναι μέσα στα όρια του δυνατού· λαμβάνοντας φυσικά υπ' όψιν τις διεθνείς ισορροπίες δυνάμεων, τις εθνικές δεσμεύσεις και την εξαιρετικά δύσκολη θέση της χώρας μας.

Και περνώ στις προτάσεις μου του περασμένου καλοκαιριού:

Πρώτον: Πρέπει να απαλλαγούμε οριστικά και τελειωτικά από το Δημόσιο Χρέος. Διαφορετικά θα είμαστε αναγκασμένοι να δανειζόμαστε εσαεί για να πληρώνουμε τους

τόκους και έτσι ανάμεσα στα δάνεια και στους τόκους ο Λαός μας θα περνά μια ζωή σερνάμενος σαν ερπετό μάλλον, παρά σαν άνθρωπος.

Δεύτερον: Για να εξοφλήσουμε το Δημόσιο Χρέος και για να εξασφαλίσουμε τα κεφάλαια για την αναγέννηση του Λαού και της χώρας, θα πρέπει:

α) Να αξιοποιηθεί μέρος της Κρατικής Περιουσίας με εξαίρεση τις στρατηγικής σημασίας ΔΕΚΟ, της ενέργειας και των τηλεπικοινωνιών.

β) Να αξιοποιηθεί μέρος της εκκλησιαστικής και μοναστηριακής περιουσίας

γ) Να υποχρεωθούν οι έχοντες και κατέχοντες να συνεισφέρουν στην κοινή εθνική προσπάθεια με ειδικούς φόρους και τρόπους, ανάλογα με την οικονομική τους επιφάνεια.

δ) Να δημιουργηθεί δημόσιος εθνικός τραπεζικός πυλώνας, που θα σπάσει το τραπεζικό καρτέλ προς όφελος του λαού συμβάλλοντας στην εξόφληση του χρέους.

ε) Να διεκδικήσουμε διαγραφή μέρους του χρέους σε συνεργασία με τις ελλειμματικές χώρες του ευρωπαϊκού νότου.

στ) Να διεκδικήσουμε με κάθε δυνατό τρόπο τις λεγόμενες «πολεμικές αποζημιώσεις» από τη Γερμανία, που οφείλει στην Ελλάδα για τις χιλιάδες δολοφονίες αθώων θυμάτων, τις ανυπολόγιστες καταστροφές και την κλοπή του πλούτου της χώρας.

Τρίτον: Σύμφωνα με αξιόπιστους υπολογισμούς, με τους τρόπους αυτούς στο Δημόσιο Ταμείο θα μπουν πάνω από ένα τρισεκατομμύριο ευρώ. Από τα οποία, αφού αφαιρεθεί το Δημόσιο Χρέος, θα υπάρξουν αρκετά χρήματα, ικανά να στηρίξουν την αναγεννητική προσπάθεια της χώρας και τα οποία θα διατεθούν ανάλογα με τις ανάγκες στην άμυνα, στην ανάπτυξη, στην υγεία, στην παιδεία και στην εξάλειψη της φτώχειας.

Τέταρτον: Για λόγους εθνικής αξιοπρέπειας θα πρέπει η χώρα μας να αποχωρήσει από τον μηχανισμό στήριξης Ε.Ε. - ΔΝΤ και από το ΝΑΤΟ και να στραφεί για στήριξη προς άλλες

φίλιες χώρες όπως η Ρωσία, η Κίνα και οι αραβικές χώρες, με τις οποίες οι εμπορικές και άλλες σχέσεις θα πρέπει να αναπτυχθούν περισσότερο.

Πέμπτον: Η Εθνική Αμυνα θα πρέπει να ενισχυθεί σοβαρά με την προμήθεια υπερσύγχρονου στρατιωτικού αμυντικού υλικού από τη Ρωσία και την Κίνα. Γιατί πιστεύω ότι είναι ανόητο και επικίνδυνο να είμαστε μέλη του ΝΑΤΟ που βυρσοδομεί φανερά και επιδεικτικά εναντίον μας καλλιεργώντας συστηματικά γειτονικούς εθνικισμούς με στόχο ακόμα και την εδαφική μας ακεραιότητα.

Εκτον: Με κεντρικό σύνθημα «Για τη σωτηρία της Πατρίδας» όλοι οι πνευματικοί άνθρωποι θα πρέπει να μουν επί κεφαλής σ' αυτή την αναγεννητική και σωτήρια κινητοποίηση, αφήνοντας τη στάση της αδράνειας και της σιωπής.

Εβδομον: Είναι ολοφάνερο ότι η φύση και κυρίως η σπουδαιότητα των προβλημάτων που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα μας είναι τέτοιες που δεν είναι δυνατόν να επωμισθεί την ευθύνη της επίλυσής τους ένα μόνο κόμμα. Γι' αυτό πιστεύω ότι θα έπρεπε να συμφωνήσουν όλα τα κόμματα σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας, η οποία να κυβερνούσε έχοντας την ευρύτατη συναίνεση του εκλογικού σώματος και παράλληλα να αξιοποιούσε όλο το ανθρώπινο δυναμικό που διαθέτει ο Ελληνισμός, εντός και εκτός Ελλάδος, όλους τους ειδήμονες, ακέραιους και ικανούς, που θα μπορούσαν να προσφέρουν σωτήριες υπηρεσίες στις κρίσιμες αυτές ώρες και που στη συντριπτική τους πλειονότητα παραμένουν παροπλισμένοι και αναξιοποίητοι.

Οι τελικές θέσεις

1. Αμεση εξόφληση του δημόσιου χρέους:

α) Προσπάθεια για την ελάττωσή του.

β) Εκμετάλλευση κρατικής, εκκλησιαστικής και μοναστηριακής περιουσίας.

γ) Νομικά κατοχυρωμένη υποχρεωτική οικονομική εισφορά σε επιχειρήσεις, τράπεζες και πλούσιους ιδιώτες.

δ) Προσπάθεια για μείωση των δαπανών για εξοπλισμούς, εφ' όσον βέβαια διασφαλίζεται η ασφάλειά μας.

ε) Δίκαιο φορολογικό σύστημα, πάταξη της φοροδιαφυγής.

στ) Συμψηφισμός του χρέους προς Γερμανία με τις γερμανικές αποζημιώσεις με νέες διαπραγματεύσεις, υπό την αιγίδα διεθνούς επιτροπής από κράτη-θύματα πολέμου (ΗΠΑ, Αγγλία, Ρωσία, Κίνα, Σερβία).

2. Δημόσιο Δάνειο:

α) Αναζήτηση άλλων πηγών με μικρό επιτόκιο και μακρόχρονη εξόφληση.

β) Προσπάθεια για συμψηφισμό χρεών με τη δημιουργία κοινοπραξιών.

3. Αμυντικές δαπάνες:

α) Αμέση διαπραγμάτευση με Τουρκία για αμοιβαία μείωση των εξοπλισμών.

β) Παύση πολεμικών προμηθειών από Γερμανία-Γαλλία

γ) Σύναψη νέων συμφωνιών με Ρωσία και Κίνα με όρους, πρώτον, τη μακρόχρονη εξόφληση του χρέους, δεύτερον, εξόφληση σε είδος και, τρίτον, συμψηφισμό χρεών με την ίδρυση κοινοπραξιών γύρω από εγχώριες πλουτοπαραγωγικές πηγές με απόλυτη διασφάλιση των εθνικών μας συμφερόντων.

4. Εθνική Αμυνα (αναφέρθηκα πιο πριν).

5. Εξοδος από ΔΝΤ, Τρόικα κ.λπ.

6. Ανάπτυξη:

Εκπόνηση εκσυγχρονιστικού σχεδίου Ανάπτυξης για άμεση εφαρμογή.

Επεξεργασία ενός σύγχρονου αναπτυξιακού προγράμματος προσαρμοσμένου στις παραγωγικές μας πηγές και δυνάμεις, με στόχο να καταστήσει τον λαό αυτάρκη. Στο πλαίσιο του προγράμματος αυτού θα πρέπει να επιδιωχθεί η απορρόφηση και προσαρμογή του επί πλέον των πραγματικών μας αναγκών προσωπικού του Δημοσίου και των ΔΕΚΟ, ώστε να απαλλαγεί ο κρατικός Προϋπολογισμός από το ασήκωτο βάρος ενός τερατώδους παρασιτικού μηχανισμού, που απορροφά το μεγαλύτερο μερίδιο του Προϋπολογισμού και καθηλώνει τη χώρα στην υπανάπτυξη.

7. «Πράσινη» ανάπτυξη της χώρας: Εκμετάλλευση των «φυσικών» πηγών ενέργειας, ανάπτυξη του Τουρισμού.

8. Εξωτερικές σχέσεις:

α) Επανεξέταση των συμφωνιών μεταξύ Ελλάδας και NATO και απαλοιφή όσων θίγουν τα εθνικά μας συμφέροντα.

β) Εναρξη διμερών διαπραγματεύσεων με Τουρκία, Σκόπια, Αλβανία για τη λύση όλων των εκκρεμοτήτων και με στόχο τη σφυρηλάτηση φιλικών σχέσεων.

9. Διεθνείς οικονομικές σχέσεις:

Στροφή από τη μονομερή εξάρτηση από ΗΠΑ και Ευρώπη και αναζήτηση νέων οικονομικών σχέσεων προς κάθε κατεύθυνση που θα μας επιτρέψει να πετύχουμε ευνοϊκότερους όρους.

10. Ετήσιος κρατικός προϋπολογισμός:

Η εικόνα των αριθμών που συνοδεύουν τις δημόσιες δαπάνες αντικατοπτρίζει την πεμπτουσία μιας κοινωνικής πολιτικής. Εως σήμερα όλες οι κυβερνήσεις τοποθετούσαν

στην πρώτη θέση τις δαπάνες για το Δημόσιο (εκτός από την Αμυνα) και θεωρούσαν ως τελευταίες τις δαπάνες για την Παιδεία, την Υγεία, τον Αθλητισμό και τον Πολιτισμό. Αυτή η πολιτική, ανεξάρτητα από την κομματική ετικέτα της κυβέρνησης που την εφαρμόζει, είναι καθαρά αντιδραστική-αντιλαϊκή και στην ουσία αντιαναπτυξιακή.

Εάν θέλουμε μια κοινωνία φιλολαϊκή και προοδευτική αλλά και παραγωγική, τότε οφείλουμε να αντιστρέψουμε τις επιλογές που γίνονται έως σήμερα. Ετσι θα πρέπει να τοποθετήσουμε στις πρώτες θέσεις την Υγεία, την Παιδεία, τον Αθλητισμό, τον Πολιτισμό και μετά το Δημόσιο. Να ανασκευάσουμε ριζικά τις προτεραιότητες των ετήσιων δαπανών για κάθε κλάδο, με στόχους:

Πρώτον, την Αμυνα της χώρας λόγω του εχθρικού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο είμαστε καταδικασμένοι να ζούμε.

Δεύτερον, την παραγωγική ανάπτυξη της χώρας, με στόχο την αυτοτέλεια και το μεθοδικό κλείσιμο της ψαλίδας ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις, με γνώμονα την αρχή της κοινωνικής δικαιοσύνης και με βάση το δόγμα της «δίκαιης ανισότητας» που αφ' ενός ενισχύει την ευγενή άμιλλα και αφ' ετέρου εξασφαλίζει στον πιο αδύναμο τα δικαιώματα που πρέπει να έχει ο κάθε ελεύθερος πολίτης μέσα σε μια ελεύθερη κοινωνία.

Τρίτον,

- Την Υγεία σε ισότιμη βάση όλων ανεξαιρέτως των πολιτών.

- Την ολόπλευρη φροντίδα για το σημαντικό θέμα της «αγωγής» των νέων.

Τέταρτον, το Δημόσιο (κρατικός μηχανισμός, Δημόσιοι Οργανισμοί κ.λπ.).

Ο Προϋπολογισμός επομένως θα έπρεπε κατά σειρά προτεραιότητας να αφορά την Εθνική Αμυνα, τα Δημόσια Έργα, την Κοινωνική Αλληλεγγύη, τη Γεωργία, τη Βιοτεχνία και Βιομηχανία, την Υγεία, την Παιδεία, τον Πολιτισμό και το Δημόσιο.

11. Οι τρεις κοινωνικοί πυλώνες που επάνω τους πρέπει να στηρίζεται ένα σύγχρονο κράτος σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από μεγάλη ανταγωνιστικότητα, κυριαρχία των αγορών και εθνικούς κινδύνους, όπως στην περίπτωσή μας, θα πρέπει να είναι η Εθνική Αμυνα, η Δημόσια Υγεία και η γενικευμένη και συγχρόνως υψηλού επιπέδου Παιδεία.

Γι' αυτόν το λόγο θα πρέπει να είναι αναλόγως υψηλά τα ετήσια κονδύλια από τον Κρατικό Προϋπολογισμό, οι δε αμοιβές όσων υπηρετούν σ' αυτούς τους κρίσιμους κλάδους να είναι εμφανώς ανώτερες από τις αμοιβές όλων των μισθωτών, δεδομένου ότι από την ποιότητα των αποδόσεών τους εξαρτώνται τόσο η ασφάλεια και η υγεία των πολιτών όσο και η δημιουργία ενός υψηλού βαθμού επιστημονικού προσωπικού, που θα συμβάλει αποφασιστικά στην ανάπτυξη και την πρόοδο της χώρας.

12. Ορθολογιστική αναδιάρθρωση του υπαλληλικού δυναμικού στον Κρατικό Μηχανισμό και τις ΔΕΚΟ. Σχέδιο για την οριστική μετατροπή τους σε οργανισμούς δημιουργίας θετικού έργου.

13. ΠΑΙΔΕΙΑ ελληνοκεντρική, ανθρωπιστική, απολύτως εκσυγχρονισμένη.

και ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ.

Στόχοι:

Η ανάδειξη τελειοφοίτων με υψηλό βαθμό πνευματικής, επιστημονικής και ηθικής συγκρότησης.

Η δημιουργία υπεύθυνων πολιτών και ολοκληρωμένων προσωπικοτήτων εμφορουμένων από τα υψηλότερα ανθρώπινα ιδανικά.

Αντί μονομερούς τεχνοκρατικής κατευθύνσεως, αναζήτηση προγράμματος σφαιρικής παιδείας από την αρχή της φοίτησης έως το τέλος, που να περιλαμβάνει όλα τα πνευματικά και καλλιτεχνικά επιτεύγματα και ιδέες της ανθρωπότητας.

Ειδικό πρόγραμμα μύησης στην Ελληνική Παιδεία που να περιλαμβάνει την Ιστορία, τη Φιλοσοφία, την Τέχνη και τις Ιδέες από προκλασική εποχή, αρχαιότητα, ελληνοιστικούς χρόνους, Βυζάντιο, τον ελληνισμό κατά την Οθωμανική κατοχή και τους νεότερους χρόνους, από το 1821 έως σήμερα.

Εχει σημασία η αντιπαράθεση της διαχρονικής ελληνικής παράδοσης, ιστορικής και πνευματικής, με τα ανάλογα ρεύματα της κάθε εποχής.

Απαραίτητη είναι η μέριμνα του Δημοσίου για τη δημιουργία των συνθηκών μέσα στις οποίες θα μπορέσει να αναπτυχθεί η Πολιτιστική Εθνική Αναγέννηση με τη δυνατότητα συμμετοχής του Λαού στην οικοδόμηση ενός καθαρά νεοελληνικού πολιτισμού στηριγμένου επάνω στις ιστορικές, πνευματικές και πολιτιστικές της παραδόσεις.

Στόχος: Οι νεότεροι Έλληνες να είναι περήφανοι για την καταγωγή τους και σίγουροι για τον εαυτό τους, ιδιαίτερα μέσα στη σημερινή διεθνή σκηνή, που κυριαρχείται από εθνικιστικές τάσεις.

Αμεσες ενέργειες

Επειδή ο χρόνος τρέχει και η Ελλάδα βυθίζεται όλο και πιο πολύ, για να ολοκληρωθεί το Σχέδιο Σωτηρίας πρέπει το συντομότερο να υπάρξει μια ολιγομελής εθνική αντιπροσωπεία με το αναγκαίο εθνικό κύρος, που θα πρέπει να επισκεφθεί άμεσα τις παρακάτω πρωτεύουσες για να συζητήσει με τις αντίστοιχες κυβερνήσεις επιδιώκοντας λύσεις προς το συμφέρον της χώρας μας:

Πρώτον, τη Μόσχα και το Πεκίνο, για να διαπραγματευθούν

α) τη σύναψη δανείου με το χαμηλότερο δυνατό επιτόκιο και με εξόφληση ύστερα από 20 τουλάχιστον έτη,

β) την αποπληρωμή σε είδος και με τη δημιουργία κοινοπραξιών που να συμβάλουν στην εκμετάλλευση του εθνικού μας πλούτου, στην προώθηση της οικονομικής μας ανάπτυξης και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

γ) Ειδικά από τη Μόσχα θα πρέπει να ζητηθεί η επαναδραστηριοποίηση της συμφωνίας μας για τον αγωγό πετρελαίου, ώστε να υλοποιηθεί κάποτε το έργο αυτό.

Δεύτερον, την Αγκυρα για να συζητήσουν:

α) Την άμεση διαμόρφωση της υφαλοκρηπίδας και τη χάραξη των δικαιωμάτων της κάθε χώρας.

β) Την εξέταση μεμονωμένων είτε κοινών προσπαθειών για την εκμετάλλευση πιθανών κοιτασμάτων.

γ) Τη διαμόρφωση των όρων που αφορούν τις δύο μειονότητες στη Θράκη και στην Πόλη, στο πλαίσιο των διεθνών συμφωνιών που έχουν προσυπογράψει οι δύο χώρες.

δ) Την απόφαση της Ελλάδας να καταγγείλει όλες τις συμφωνίες που έγιναν στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και που αφορούν το Αιγαίο. Για το θέμα αυτό θα πρέπει να σεβαστούμε τα δικαιώματα που απορρέουν από τις διεθνείς συνθήκες για το δικαίωμα της κάθε χώρας να θεωρεί εθνικό της χώρο τα 12 μίλια θαλάσσιου, εναέριου και υποθαλάσσιου χώρου γύρω από τα εδάφη της και κατ' εξαίρεση και για λόγους διευκόλυνσης της ελεύθερης ναυσιπλοΐας την προσωρινή υποχώρηση εκ μέρους της Ελλάδας με την αποδοχή των 6 μιλίων, όμως μονάχα σε ορισμένα νησιά του Αιγαίου.

Τρίτον, το Βερολίνο, για να ανακοινώσουν:

α) Τη διακοπή της προμήθειας στρατιωτικού υλικού από τη Γερμανία,

β) Την πρόθεσή μας να συνδυάσουμε την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους μας με την καταβολή από μέρους τους των οφειλομένων σε μας πολεμικών αποζημιώσεων.

Τέταρτον, τα Τίρανα και τα Σκόπια, προκειμένου να δηλώσουν ότι:

α) Η Ελλάδα θεωρεί ως εχθρική πράξη κάθε μορφή διεκδίκησης εδαφών της.

β) Θεωρεί επίσης ότι το όνομα «Μακεδονία» είναι ο Δούρειος Ιππος για τη διατήρηση και πιθανώς μελλοντική εφαρμογή του Δόγματος της «Μακεδονίας του Αιγαίου», που για μας είναι *casus belli*.

γ) Θέλουμε την ανάπτυξη ακόμα πιο στενών φιλικών σχέσεων

δ) Εάν επιμείνουν, είμεθα διατεθειμένοι να φτάσουμε στο σημείο της διακοπής ακόμα και των διπλωματικών μας σχέσεων.

Προσπάθησα με τρόπο όσο μπορούσα πιο συνοπτικό να αναλύσω, να καταγγείλω και να προτείνω.

Και θέλω να πιστεύω ότι το κείμενο αυτό μπορεί να θεωρηθεί από τον κάθε ανεξάρτητο πολίτη ως βάση για να πληροφορηθεί, να προβληματιστεί και να προσπαθήσει να επεκτείνει και να εμβαθύνει περισσότερο με τη σκέψη του στα θέματα που τίγονται και να κρίνει με δημιουργικό και ελεύθερο πνεύμα τις λύσεις που προτείνονται. Κι ακόμα να προσθέσει δικές του λύσεις, που να βοηθούν πιο αποτελεσματικά όχι μόνο την έξοδό μας από την κρίση αλλά και την αναζήτηση για το ποια κοινωνία και ποια Ελλάδα ονειρευόμαστε να κτίσουμε.

Το πιο ενδεδειγμένο, για τις στιγμές που ζούμε και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες είμαστε υποχρεωμένοι να παλεύουμε, είναι να επιδιωχθεί η ευρύτερη ανταλλαγή απόψεων μέσα στο περιβάλλον που ζούμε και εργαζόμαστε. Ο πιο καλός και πιο γόνιμος προβληματισμός είναι ο συλλογικός. Εάν κατορθωθεί τελικά, όλες αυτές οι χιλιάδες ατομικές και συλλογικές προσπάθειες να συναντηθούν αντικειμενικά και υποκειμενικά στην ίδια κατεύθυνση, τότε αυτή η περίοδος της ιδεολογικής ζύμωσης, με επίκεντρο τους ανεξάρτητους πολίτες, μπορεί να καταλήξει σε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, ενέργειες, παρεμβάσεις με ομαδικό, ακόμα και δυναμικό χαρακτήρα, όλο και πιο συγκεκριμένης και ολοκληρωμένης μορφής, ώστε η θέληση του ανεξάρτητου πολίτη να καταστεί στοιχείο αλλαγής στην πορεία της χώρας, με ευεργετικό χαρακτήρα για τον Λαό και το Έθνος.

Εχοντας συσσωρεύσει μια πείρα εβδομήντα ετών με τη συνεχή μου παρουσία στο επίκεντρο της εθνικής και πολιτικής ζωής, με οργανώσεις, κόμματα, κινήματα, επαναστάσεις, δικτατορίες, αντιστάσεις κάθε είδους και κάθε μορφής, ακολουθώντας τους ασταμάτητους και συχνά θυελλώδεις κυματισμούς μιας ιστορικής διαδρομής από το 1940

έως σήμερα, που τη χαρακτηρίζουν πρωτοφανείς αλλαγές, σας βεβαιώ ότι όσο κι αν έψαξα, δεν μπόρεσα να βρω άλλη μέθοδο για να ξεφύγει ο σημερινός ανεξάρτητος Έλληνας πολίτης από τον ασφυκτικό έλεγχο του ολιγαρχικού-κομματικού-κρατικού κατεστημένου από τη μέθοδο που εγκαινιάζω σήμερα και σας προτείνω.

Οι συνθήκες εξάρτησης της χώρας μας και οι μέθοδοι εξάρτησης ενός μεγάλου μέρους του λαού μας έχουν παγιώσει μια κατάσταση αληθινών φρουρίων, που για να εξοντωθούν δεν υπάρχουν παρά τρεις μέθοδοι:

Πρώτον, εάν θελήσουμε να τα εκπορθήσουμε από τα μέσα, τότε είναι βέβαιο ότι θα αφομοιωθούμε.

Δεύτερον, εάν τα χτυπήσουμε μετωπικά, θα εξοντωθούμε.

Τρίτον, μένει η τρίτη λύση, να οχυρωθούμε στους εαυτούς μας, με την προϋπόθεση φυσικά ότι ο ίδιος ο λαός θα δημιουργήσει την αναγκαία δύναμη για να τα σαρώσει. Εχοντας φυσικά αναδείξει μέσα από τα σπλάχνα του τις ηγετικές δυνάμεις που θα τον οδηγήσουν στη νίκη.

Ανυπακοή

Τα αποτελέσματα από τις τελευταίες εκλογές θέτουν σοβαρά προβλήματα σε σχέση με κείνο το ποσοστό των ψηφοφόρων που νομιμοποιεί μια κυβέρνηση και το κυβερνών κόμμα να ισχυρίζονται ότι διαθέτουν την πλειοψηφία ενός λαού και επομένως ότι δικαιούνται να ασκούν την εξουσία.

Ηδη το γεγονός ότι οι ποικίλες αλχημείες -απαραίτητες για να λειτουργήσει δήθεν το σύστημα- επιτρέπουν να αναδειχθούν κυβερνήσεις ουσιαστικής μειοψηφίας κάτω του 50% και να λαμβάνουν αποφάσεις και μέτρα που είναι δυνατόν ακόμα και να αντίκεινται στα συμφέροντα της πραγματικής πλειοψηφίας, έχει ως αποτέλεσμα να υποσκάπτεται η ενότητα του λαού, που μονάχα μια ουσιαστική πλειοψηφία μπορεί να την εξασφαλίσει, και επομένως η εθνική σύμπνοια που θα πρέπει να αποτελεί το ΑΛΦΑ και το ΩΜΕΓΑ τόσο για την ομαλότητα όσο και για την πρόοδο του συνόλου μιας κοινωνίας.

Τι γίνεται, όμως, όταν η μεγάλη αποχή και η ύπαρξη πολλών κομμάτων κατεβάξει τον πήχυ της κυβερνητικής πλειοψηφίας στο ένα τρίτο του συνόλου των ψηφοφόρων; Δεν πρόκειται πλέον για ένα ποσοστό περιορισμένης μειοψηφίας, όπως πριν, αλλά για ένα αποτέλεσμα μιας ελάχιστης μειοψηφίας, που επομένως είναι απαράδεκο να μπορεί να εκπροσωπήσει το σύνολο του λαού και μάλιστα σε μια περίοδο εθνικής κρίσεως.

Από τις αλχημείες των συνταγματολόγων του ισχύοντος κοινοβουλευτικού μας συστήματος εκπέσαμε στην καρικατούρα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, που επιτρέπει σε μια ασήμαντη για κοινοβουλευτικά σταθμά μειοψηφία να ασκεί την εξουσία εν ονόματι αλλά, εάν το επιθυμεί, και εις βάρος της πραγματικής πλειοψηφίας του λαού.

Η δημοκρατική αρχή δεν εξαντλεί το νόημά της στην τυπική νομιμοποίηση της εξουσίας, στην τήρηση δηλαδή των συνταγματικών διαδικασιών. Κανείς δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα των δύο εκλογικών γύρων ή των εκλογικών αποτελεσμάτων. Εκείνο που αμφισβητείται είναι αν, με ένα τόσο μεγάλο ποσοστό αποχής, που αγγίζει το ήμισυ και περισσότερο του εκλογικού σώματος, υπάρχει ουσιαστική νομιμοποίηση της εξουσίας. Η δημοκρατική αρχή αξιώνει, για να τηρείται η αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, πέρα από την τυπική νομιμοποίηση της εξουσίας και την ουσιαστική νομιμοποίησή της. Αξιώνει δηλαδή το εκλογικό αποτέλεσμα να δηλώνει ή έστω να αντανακλά και τη συναίνεση, την αποδοχή της πλειοψηφίας. Εδώ όμως είχαμε ευρύτατη αποχή. Και μιλάμε για αποχή, όχι για λευκά, γιατί, σε αντίθεση με την αποχή, τα λευκά εκφράζουν τη συναίνεση τουλάχιστον ως προς την εκλογική διαδικασία.

Το γεγονός αυτό, κατά τη γνώμη ενός απλού πολίτη όπως εγώ, αποτελεί εκτροπή από τη δημοκρατική νομιμότητα, κατά την οποία η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει. Γιατί, σήμερα, η μεν μειοψηφία κυβερνά, η δε πλειοψηφία είναι καταδικασμένη να υφίσταται παθητικά τις αποφάσεις της.

Γεγονός που κατά τη γνώμη μου νομιμοποιεί την ανυπακοή και την καθιστά όργανο άμυνας των πολλών απέναντι σε μια έωλη και ουσιαστικά αντιδημοκρατική νομιμοποίηση των ολίγων.

Στον πρώτο γύρο των εκλογών για τον Καλλικράτη το ΠΑΣΟΚ απώλεσε ένα εκατομμύριο από τους ψηφοφόρους του. Αυτό σημαίνει ότι με τον α ή τον β τρόπο οι οπαδοί του κυβερνώντος κόμματος διαφώνησαν με την πολιτική του. Πώς καταγράφεται λοιπόν αυτή η αποδοκιμασία του κυβερνητικού προγράμματος από τους ίδιους τους οπαδούς του, σε συνταγματικό επίπεδο ουσίας και όχι τύπων; Και κυρίως, ποιες είναι στο επίπεδο πραγματικής δημοκρατικής λειτουργίας του πολιτεύματος; Και με ποιες επιπτώσεις στην

πορεία της χώρας; Και με ποιο ουσιαστικό, και όχι τυπικό και διάτρητο κύρος όπως τώρα θα εξακολουθεί να έχει το μονοπώλιο των αποφάσεων στη Βουλή για την ψήφιση νόμων και μέτρων χάρη στην κυβερνητική πλειοψηφία;

Πρόκειται για ένα συνταγματικό αδιέξοδο, που βαρύνει, αλλοιώνει και βλάπτει τη χρηστή διακυβέρνηση της χώρας, οδηγώντας σε μια ουσιαστική κατάχρηση εξουσίας και μετατρέπει τη Βουλή σε ένα άλλοθι για μια κατ' ουσίαν δικτατορική επιβολή μιας μειοψηφίας επί της πλειοψηφίας. Με άλλα λόγια, οδηγεί στην καταπάτηση της Δημοκρατίας ως συστήματος που διασφαλίζει ίσα δικαιώματα σε όλους τους πολίτες.

Υποθέτω ότι μετά τη μετατροπή του Πολιτεύματος από Προεδρικό σε Πρωθυπουργοκεντρικό, ο ρόλος του Προέδρου της Δημοκρατίας -που είναι κατά το Σύνταγμα «ρυθμιστής του Πολιτεύματος»- παραμένει παθητικός.

Τι δέον γενέσθαι; Το ιδεώδες θα ήταν, η ίδια η κυβέρνηση να αποκτούσε συναίσθηση της θέσης της και να αναζητούσε μέσα κι έξω από τη Βουλή την ευρύτερη δυνατή συναίνεση επιδιώκοντας οι όποιες αποφάσεις να έχουν την έγκριση της ουσιαστικής πλειοψηφίας του λαού, παύοντας να οχυρώνεται αλαζονικά σε μια συνταγματική νομιμότητα που μοιάζει με το «άδειο πουκάμισο» του Γιώργου Σεφέρη.

Σήμερα μπορούμε να πούμε ότι ο Βασιλιάς είναι γυμνός, δηλαδή ιστορικά και εθνικά ακατάλληλος να υποστηρίξει τα δικαιώματα του λαού του.

Στο μεταξύ, και έως ότου η πολιτική εξουσία επιλύσει τα προβλήματά της εμείς, η συντριπτική πλειονότητα των ανεξάρτητων πολιτών, έχουμε ηθικό, εθνικό και δημοκρατικό χρέος να θεωρούμε τις αποφάσεις αυτής της ουσιαστικής μειοψηφίας -σε μια εποχή μάλιστα που έχει παραδώσει τις τύχες της χώρας μας στους ξένους- ως ηθικά, εθνικά και δημοκρατικά παράνομες, αντιτάσσοντας το όπλο της ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ στις ηθικά, εθνικά, δημοκρατικά και ιστορικά παράνομες αποφάσεις της.

Ανυπακοή ατομική και συλλογική σε όλα τα αντιλαϊκά μέτρα, που παίρνονται μάλιστα κατ' επιταγήν των ξένων επιτηρητών μας και που θίγουν, εκτός από τα συμφέροντα του Λαού και της χώρας, την προσωπική, λαϊκή και εθνική μας αξιοπρέπεια.

Στην ιστορία των δημοκρατιών, η πολιτική ανυπακοή υπήρξε το μέσο μη βίαιης και διαφανούς αντίστασης του συνειδητού πολίτη απέναντι στις αποφάσεις μιας κυβέρνησης

που παραβιάζει τους θεμελιώδεις κανόνες της κοινωνικής συμβίωσης. Η πολιτική ανυπακοή δεν είναι μια αυθαίρετη έννοια. Είναι μια ολόκληρη θεωρία της πολιτικής επιστήμης και του συνταγματικού δικαίου και κεκτημένο του πολιτικού και συνταγματικού μας πολιτισμού. Οι ρίζες της ανάγονται στις απαρχές του συνταγματισμού, στη Μάγκνα Κάρτα και στο περίφημο δικαίωμα αντίστασης. Δηλώνει το δικαίωμα του πολίτη να μην τηρεί τις υποχρεώσεις του απέναντι στην εξουσία, όταν εκείνη πρώτα δεν τηρεί τους όρους του «κοινωνικού συμβολαίου». Ας μην ξεχνάμε την ακροτελεύτια διάταξη του Συντάγματός μας: «Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων».

Σας εξέθεσα όσο γίνεται πιο σύντομα τις απόψεις μου. Που θα τις βρείτε ολοκληρωμένες στο βιβλίο που κυκλοφορεί, με τίτλο «Η Σπίθα».

Αυτούς που συμφωνούν μαζί μου, τους καλώ να σχηματίσουν ανεξάρτητες Επιτροπές Πρωτοβουλίας στους χώρους που ζουν, εργάζονται και σπουδάζουν, με σκοπό την ενημέρωση, τον προβληματισμό αλλά και τη δραστηριοποίηση και την πραγματοποίηση παρεμβάσεων με όποια και όσα μέσα διαθέτουν.

Σε ένα μελλοντικό στάδιο, αυτές οι διάσπαρτες Επιτροπές θα πρέπει να προσπαθήσουν να έχουν επαφή η μία με την άλλη, ώστε να συντονιστούν οι δράσεις τους, για να φτάσουμε στο επίπεδο δημιουργίας Επιτροπών Πρωτοβουλίας που να καλύπτουν ένα τομέα εργασίας, μια σχολή, μια συνοικία, μια πόλη, ακόμα και μια περιοχή.

Εγώ προσωπικά έχω ήδη σχηματίσει γύρω μου μια δεκαμελή Επιτροπή Πρωτοβουλίας αποτελούμενη από φίλους και συνεργάτες, και είμαστε διατεθειμένοι να συμβάλουμε στον συντονισμό σε ευρύτερη κλίμακα.

Πριν σας αφήσω, θα ήθελα να συνοψίσω τους βασικούς μας στόχους και την άμεση δραστηριότητα που θα πρέπει να αναπτύξουμε:

Δεν διστάζω να σας πω ότι τα κατάφεραν πάλι να με κάνουν να νοιώθω ξένος στη χώρα μου. Ο Μεγάλος Αδελφός, το μάτι της Εξουσίας, έχει μπει πια για καλά στα σπίτια μας, μας παρακολουθεί και προσπαθεί με το ψέμα, τη διαστρέβλωση και την ανηλεή προπαγάνδα να γίνουμε κάποιοι άλλοι. Όπως αυτοί, που έμαθαν να ζουν μόνο με αφεντικά και να εφαρμόζουν πειθαρχικά τις επιθυμίες και τις εντολές τους. Μόνο που σήμερα πίσω από τα ελληνικά τους ονόματα και την ελληνική γλώσσα κρύβονται κάποιοι ξένοι που με χίλια δυο μέσα, αλλά δυστυχώς και με χιλιάδες συμπατριώτες μας συνεργάτες, κατάφεραν και πάλι να μας διαιρέσουν, να μας αποπροσανατολίσουν, να μας ζαλίσουν, να μας οδηγήσουν στην

άκρη του γκρεμού και να μας φοβίσουν τόσο πολύ για την ίδια μας την προσωπική υπόσταση, ώστε να μην μπορούμε να δούμε γύρω μας τους μεγάλους Εθνικούς κινδύνους που μας περικυκλώνουν απειλητικά.

Και αυτό είναι το πρώτο που θα ήθελα να σας τονίσω. Ο Μεγάλος Κίνδυνος σήμερα δεν είναι τόσο η οικονομική μας κατάντια αλλά η ίδια η ακεραιότητα της Πατρίδας. Και δεν αποκλείεται καθόλου αυτά τα δύο να συνδέονται μεταξύ τους, δηλαδή να μας ζαλίζουν καθημερινά με νέα μέτρα, για να φύγει η σκέψη μας από τα Μέγιστα, όπως είναι η Εθνική μας οντότητα. Έτσι όταν ξαφνικά προκύψουν οι εχθρικές ενέργειες, δεν θα υπάρχουν πια αληθινοί Έλληνες να τους εμποδίσουν.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, δεν μας μένει τίποτε άλλο παρά να αναδιπλωθούμε στον εαυτό μας, για να αναζητήσουμε δύναμη από τις παραδόσεις που ο καθένας κλείνει μέσα του και στη συνέχεια να συναντήσουμε τους αληθινούς πατριώτες που νοιώθουν και σκέφτονται όπως εμείς, αντλώντας δύναμη ο ένας από τον άλλο, έως ότου γίνουμε χιλιάδες. Γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουμε να εξοντώσουμε το τέρας της ξένης εξάρτησης, που αφού δεν μπόρεσε ως τώρα να μας αντιμετωπίσει μετωπικά, μεταμφιέστηκε σε Δούρειο Ίππο, που έφτασε στο σημείο να νομοθετεί στη Βουλή των Ελλήνων κρυμμένος πίσω από μια ισχνή κοινοβουλευτική μειοψηφία, που στην πραγματικότητα την ακολουθεί μόνο ένα 20% «Μνημονιακών» οπαδών κι οι περισσότεροι απ' αυτούς ακολουθούν πιθανότατα γιατί δεν βλέπουν ακόμα τη «μεγάλη εικόνα» των πραγμάτων. Και είναι πραγματικά απορίας άξιο, πώς δέχονται οι υπόλοιποι βουλευτές, ο πρόεδρος της Βουλής κι ακόμα-ακόμα ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να μεταβάλλεται ο Ναός της Ελληνικής Δημοκρατίας, σε μια μηχανή νομιμοποίησης μιας ουσιαστικά αντιδημοκρατικής και αντιλαϊκής πολιτικής. Γιατί τάχα δεν γίνεται ένα Δημοψήφισμα, για να δούμε πόσοι Έλληνες είναι υπέρ ή κατά του Μνημονίου, της Τρόικας και ειδικά του ΔΝΤ ;

Αγαπητοί φίλοι - συμπατριώτες,

Για να προχωρήσουμε παραπέρα έως ότου διώξουμε από την Πατρίδα μας την ξένη ακρίδα, θα πρέπει να ξαναβαφτίσουμε τις λέξεις «Ελευθερία», «Ανεξαρτησία», «Δημοκρατία», «Ισότητα», «Δικαιοσύνη». Τις λέξεις «Έθνος», «Ελλάδα», «Ελληνικότητα». Να ξαναβρούμε το νόημα της Ελληνικής Παιδείας, του Ελληνικού Πολιτισμού και του Ελληνικού Έθνους. Των λέξεων «Εθνική Υπερηφάνεια» και «Πατρίδα». Οι ξένοι και τα όργανά τους μας έχουν μολύνει τις έννοιες «Αλήθεια», «Ειλικρίνεια», «Τιμιότητα», «Ευγένεια», «Σεβασμός», «Αλληλεγγύη», «Φιλοξενία».

Είμαστε πανταχόθεν περικυκλωμένοι από έναν Κύκλωπα που τον λένε Ψέμα και που περιμένει τον Οδυσσέα να του βγάλει το κτηνώδες του Μάτι. Και ο Οδυσσέας δεν είναι άλλος παρά όλοι εσείς. Εμείς όλοι, οι Ανεξάρτητοι, οι ανένταχτοι και αντίθετοι σ' αυτόν το σάπιο κόσμο που μας πνίγει.

Συνοψίζω:

Πρώτον: Η επίθεση που δεχόμαστε σήμερα έχει ξεκινήσει εδώ και δεκαετίες και αφορά όλους τους τομείς της εθνικής μας ζωής: την Ιστορία μας, τον Πολιτισμό μας, το Ηθος μας, την Παιδεία, την Οικονομία και τέλος την Κοινωνική Συνοχή και την Εθνική μας Ακεραιότητα.

Δεύτερον: Με τον Εμφύλιο Πόλεμο οι Αμερικανοί ήρθαν στην Ελλάδα για να μείνουν. Και έμειναν. Εως σήμερα. Παράλληλα, με το ΝΑΤΟ και με την Ευρώπη μάς αποκόψανε από τον υπόλοιπο κόσμο. Και αφού πρώτα μας γλύκαναν με τα Σχέδια Μάρσαλ, Ντελόρ κ.λπ. έφτασε η ώρα της πληρωμής. Τώρα τη σκυτάλη την πήραν οι παλιοί μας γνώριμοι, οι Γερμανοί.

Σήμερα μας θεωρούν χώρα τρίτης κατηγορίας. Μας ανεβοκατεβάζουν διεφθαρμένους, ανίκανους, απατεώνες και απειλούν να μας διώξουν από τον Παράδεισο του 4ου οικονομικού Ράιχ που χτίζουν στις πλάτες ολόκληρης της Ευρώπης, η οποία, θα το δείτε, σύντομα θα δείξει σημάδια εντονότατης αντίδρασης. Εκτός κι αν σφίξουμε το ζωνάρι μας έως ασφυξίας και κλείσουμε τα μάτια μπροστά στα εθνοκτόνα σχέδιά τους. Ετσι το γνωστό «Ανήκομεν εις την Δύσιν» έχει καταντήσει βραχνάς για τη χώρα και τον λαό μας.

Τρίτον: Επειδή η Δύση δεν είναι πια επιλογή αλλά καταναγκασμός, δεν έχουμε παρά δύο δρόμους μπροστά μας. Αφού φυσικά πρώτα μπορέσουμε να βρούμε τρόπους να σταθούμε στα πόδια μας:

α) έχοντας πίσω μας το κύρος της συντριπτικής πλειονότητας του λαού μας να επαναδιαπραγματευτούμε ως ίσος προς ίσον όλο το πλέγμα των σχέσεών μας, με μόνο κριτήριο την ανεξαρτησία της χώρας και τα συμφέροντα του λαού μας

ή

β) να ενώσουμε τις δυνάμεις μας, ώστε να πετύχουμε την αναγκαία ριζική στροφή στους εθνικούς μας προσανατολισμούς, που θα μας εξασφαλίσουν με ισότιμους όρους την Εθνική μας Ανεξαρτησία και Ασφάλεια, καθώς και την οικονομική μας επιβίωση, ανάπτυξη, αυτοτέλεια.

Τέταρτον: Η σημερινή Κυβέρνηση και η Αξιωματική Αντιπολίτευση έγιναν κόμματα εξουσίας χάρη στην εμπιστοσύνη και την εύνοια των δυνάμεων της ξένης εξάρτησης. Επομένως σήμερα, ό,τι κι αν λένε σε μας τους ιθαγενείς, είναι πιστά όργανα της αντιλαϊκής πολιτικής, όπως αυτή εκπορεύεται από τα δύο Κέντρα της Διεθνούς Εξουσίας με την οποία και τα δύο κόμματα είναι στενά συνδεδεμένα: τις ΗΠΑ και την Ευρώπη των Τραπεζών.

Πέμπτον: Πέραν αυτών των δύο κομμάτων Εξουσίας, ολόκληρο το πολιτικό μας σύστημα συντέινει παθητικά είτε ενεργητικά στον ιδεολογικό, πολιτικό και ηθικό αφοπλισμό του Ελληνικού Λαού σε όλη την περίοδο του δικομματισμού από το 1974 έως σήμερα, όπου οι αντιδράσεις των αριστερών κομμάτων δεν είναι ανάλογες με την πρωτοφανή επίθεση που δέχεται ο ελληνικός λαός, καθώς και με τα νατοϊκά σχέδια που απειλούν την ίδια την αυτοτέλεια της χώρας.

Και

Εκτον: Αναφέρθηκα ήδη στην ελληνική Βουλή και επαναλαμβάνω ότι ο τραγικός ρόλος τής Βουλής σήμερα συνίσταται στο να καλύπτει με το κύρος της μια ουσιαστικά, ηθικά και ιστορικά παράνομη διαδικασία, με καταστροφικές συνέπειες για το μέλλον της χώρας. Τελικά αυτή η διαδικασία μάς οδηγεί στον τέλει εθνικό εξευτελισμό και συγχρόνως στη διακωμώδηση του Κοινοβουλευτικού μας Πολιτεύματος. Επομένως η Ανυπακοή, που θα πρέπει να είναι το κεντρικό μας σύνθημα γι' αυτή την περίοδο και η αφετηρία των ενεργειών μας, ώστε να ακυρώνονται στην πράξη όλες οι παράνομες, αντιδημοκρατικές και αντιλαϊκές αποφάσεις, αποτελεί δικαίωμα και υποχρέωση του κάθε ανεξάρτητου, του κάθε ελεύθερου Έλληνα!

Θα τελειώσω με ένα σύνθημα που πιστεύω ότι εκφράζει την πεμπτουσία του Κινήματος, που απ' αυτή τη στιγμή θα αρχίσει να δημιουργείται και να εξαπλώνεται στη χώρα μας:

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ !

